

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2020

Červenec + Srpen 2020

Všechno jsi moudře učinil

Biblický popis stvoření světa je jedna z nejdiskutovanějších písemností lidstva. Nejen proto, že se takto začíná základní kniha křesťanství, ale také proto, že v krátkosti a přístupným způsobem (i když z pohledu současné fyziky jiným jazykem) odpovídá na základní filozofické otázky. Takto pomáhá chápat přírodu jako jedinečné Boží dílo a v tomto duchu se k ní i chovat.

Mnoha odpůrcům křesťanství jako důkaz o nepravdivosti pravd křesťanství stačí to, že neexistuje žádný model, podle kterého by se stvoření světa mohlo udát během šesti dnů. Na druhé straně však vědomě i podvědomě používají symboliku, která čerpá mimo jiného právě z knihy Genesis, a také i z dalších knih Písma. V dnešním světě plném moderních vymožeností nás okolí často omračuje svou nápaditostí, ale to nejpozoruhodnější a nejúžasnější je často nenápadné, zahalené rouškou tajemství, často nepovšimnuté, a přitom neuvěřitelně jednoduché a ve své kouzelné jednoduchosti krásné.

Při bilancování toho, co počítám mezi divy, jsem s překvapením zjistil, že se v podstatě shodují s díly, která Bůh stvořil během prvních sedmi dnů popisovaných v Gn 1,1 - 2,4. Přesto, že popis stvoření světa je pro toho, kdo nechte mezi řádky, velmi stručný, vždy mě v tomto krátkém textu upoutá a osloví něco nového.

DEN PRVNÍ

I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. (Gn 1, 3)

I takto jednoduše lze přiblížit teorii elektromagnetického pole. Pro člověka biblických dob bylo světlo jedinou formou projevu elektromagnetické vlny. Ale s rozvojem vědy (19. stol.) bylo objeveno elektrické a magnetické pole (M. Faraday, A. Volta, G. Kirchoff, G. S. Ohm a jiní). Tyto objevy vyústily do vypracování ucelené a jedné z nejkrásnějších teorií ve fyzice J. C. Maxwellem v letech 1864 až 1873. Otevřely se netušené možnosti. Jejich důsledkem je 20. století, ve kterém je již život bez elektrické energie nemyslitelný.

DEN DRUHÝ

Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. (Gn 1, 7)

Od dob zformulování Newtonova gravitačního zákona už uběhlo několik století, ale ani dnes není dostatečně jasná podoba gravitačního pole. Díky gravitaci vnímáme na Zemi rozdíl mezi "nahoru" a "dolů". Gravitace umožnila vznik života na naší Zemi. Proto druhý den stvoření světa by mohl zjednodušeně interpretovat jako vznik Země a gravitace.

Gravitační pole je zvláštní i z dalšího důvodu. V přírodě existují čtyři typy polí (včetně čtyř typů intermediálních částic, tedy částic zprostředkujících vzájemné působení), a to: již zmíněné elektromagnetické pole s fotonem, gravitační pole s gravitonem, silné pole s gluony a slabé pole s intermediálními bosony. Zvláštností gravitačního pole je to, že zmíněný graviton ještě nebyl objeven. To, jestli někdy bude objeven, zatím zůstává nezodpovězenou otázkou. Objev případného důkazu neexistence gravitonu by nepochybně výrazně posunul hranice lidského poznání.

Asi nejočekávanější teorií posledních let je teorie všeho (Theory of everything - TOE), která by měla sjednotit zmíněné pole a na kterou, pokud existuje, si pravděpodobně ještě budeme muset počkat.

DEN TŘETÍ

Posledně zmíněná pole (silné a slabé) se projevují v materiálním světě. Bez jejich sil by nemohla vzniknout hmota v takové formě, jak ji známe. Díky těmto silám mohly vzniknout atomová jádra, z nichž sestávají atomy, které vytvářejí okolní svět. A díky uhlíku, prvku snad s nejvyšší variabilitou při vytváření chemických sloučenin, mohly vzniknout živé organismy, jejichž součástí je i člověk.

V poslední době se uhlík "zviditelnil" nejprve při senzaci objevu tzv. nanostruktur (objekty s rozměry menšími než 1 mikrometr) a později při rozvoji nové vědní disciplíny – nanotechnologie, od které si vědci hodně slibují a která již začíná přinášet ovoce v podobě nových materiálů s nevídanými vlastnostmi, např. materiály, které se již dnes využívají v letectví díky jejich nízké hmotnosti a vysoké pevnosti. Zkoumání takových malých objektů si vynutilo rozvoj zařízení na výrobu nanostruktur, jejich detekci, a dokonce i manipulaci s nimi, přičemž nově vyvinuté technologie se stále rychleji uplatňují v praxi. Důkazem toho je vývoj čipů v počítačovém průmyslu.

„A nastal večer a nastalo ráno, den třetí. (Gn 1, 13)

DEN ČTVRTÝ

Čtvrtý den stvoření světa se nese v duchu vzniku času: *"Budou na znamení časů, dnů a let."* (Gn 1, 14b)

Je pozoruhodné, že až nyní vzniká čas, i když Bůh tvořil už tři dny. Z toho se lze domnívat, že dny vzniku světa nepředstavují časový údaj. Jde spíše o oddělení nejdůležitějších etap, a tedy zřejmě nelze hovořit o chronologickém sledu událostí při vzniku světa.

Čas a jeho vnímání člověkem má několik aspektů. Pokud si k tomu přičteme teorii relativity, jejíž důsledky se vymykají běžnému vnímání času, začíná nám být jasné, že čas není triviální záležitostí. V této souvislosti otázka typu: "Co bylo před stvořením?" nedává z biblického hlediska smysl. Obdobné odpovědi

bychom se mohli dočkat i od fyzika, když podle teorie velkého třesku čas vzniká až velkým třeskem, a tedy o čase před velkým třeskem nemá smysl uvažovat.

DEN PÁTÝ

Stavba hmoty již odedávna přitahovala pozornost myslitelů. Na cestě do nitra hmoty stálo několik milníků. Jeden z nich však určitě nedal spát mnohým fyzikům. Mluvím o Heisenbergově principu neurčitosti.

První představy byly takové, že pokud bychom zjistili (mikroskopické) vlastnosti všech stavebních částí hmoty, použitím výpočtů bychom měli dospět k makroskopickým vlastnostem uvažovaného objektu. Ukazuje se, že fyzikálními metodami není možné přesně zjistit stav (např. hybnost, poloha, ...) částice. To znamená, že neurčitost (nepřesnost určení veličiny) nebude nulová, ale bude představovat nějakou, i když jen velmi malou hodnotu. Navíc, čím přesněji odměříme jednu veličinu, tím méně přesně můžeme odměřit komplementární veličinu (komplementární veličiny jsou například hybnost – poloha, případně energie – čas). Kromě toho, i samotné měření ovlivňuje výsledky měření, což bychom mohli přirovnat k tomu, jako kdybychom měli zjistit strukturu pavučiny hmatem.

DEN ŠESTÝ

Šestý den stvořil Bůh člověka. Stvořil ho jako vládce nad veškerým tvorstvem. To, co odlišuje člověka od ostatního tvorstva, je jeho schopnost myslet a prožívat city.

I když psychologie a lékařská medicína zkoumají lidský mozek už poměrně dlouho, o lidském mozku se toho ví poměrně málo. Znamé jsou jen některé mechanismy, které se zkoumaly hlavně v úsilí zmírnit následky duševních poruch, přičemž díky rozvoji genetiky a zmapování lidského genomu byly zaznamenány viditelné pokroky. Jisté pokroky lze vidět i v oblasti výzkumu umělé inteligence, které výrazně pomohl rozvoj kvantové fyziky.

Na tomto místě lze cítit jistou výzvu směrem k člověku v tom, že vládnout nad tvorstvem není jen výsada, ale v neposlední řadě i obrovská zodpovědnost. Ta s sebou přináší i jisté oběti v podobě vzdání se jistého pohodlí ve prospěch zachování tvorstva, a tím i rovnováhy na světě.

DEN ODPOČINKU

Poslední, tedy sedmý, den Bůh odpočíval, a tím jen zvýšil význam odpočinku i pro člověka. V Písmu se nepíše, co Bůh v čase odpočinku dělal. Ale pokud už i máme na mysli "nic" nebo vakuum, existují náznaky, že ani vakuum nepředstavuje jen bezstrukturní kontinuum, ale vykazuje velmi bohatou strukturu, díky čemuž není vyloučeno, že chápání vakua dozná v budoucnu změny. V této oblasti zatím teorie předbíhá experimenty, když jsou koncipovány víceré modely (teorie strun, vícerozměrné prostory aj.). Které z modelů jsou vyhovující, ukáže až čas, kdy se experimenty ocitnou v roli rozhodčího mezi jednotlivými teoriemi.

V závěru každého dne Bůh konstatoval, že to, co stvořil, je dobré. Ba dokonce v den, kdy stvořil člověka, Bůh viděl, že je to velmi dobré. Tato skutečnost sice vyznívá pro člověka lichotivě, ale přináší s sebou i závazek chránit celé Boží dílo. Jako odměnou ať' je člověku to, že může tuto nevyčíslitelnou krásu zkoumat a poznávat.

(podle Slovo)

Nanebevzetí Panny Marie má pro věřící zásadní význam

Nanebevzetí Panny Marie je poslední ze závazných článků katolické víry, který byl slavnostně vyhlášen papežem Piem XII. v roce 1950. Upevňuje nás v naději, že i naše těla budou jednou vzkříšena.

Když se papež chystal vyhlásit dogma o Mariině nanebevzetí, udělal si průzkum mezi biskupy celého světa, jaký postoj mají věřící lidé k takovému prohlášení

o Panně Marii. Tak se Nanebevzetí, podobně jako dogma o božském materství Panny Marie v Efezu, stalo vyjádřením vůle a touhy celého katolického světa.

Jak ale chápat a vysvětlovat současnému člověku skutečnost, že Marie byla s tělem i duší vzata do nebe? Od dojemné a velkolepé scény

z muzikálu Evangelium o Marii, v níž se Marie za triumfálního zpěvu a hudby ověněná vavříny vznáší k nebi, přes klasické obrazy Matky Boží v oblacích až po legendy o prázdném hrobě plném růží, se musíme posunout do roviny smyslu tohoto článku víry.

Od otázek typu: Je to vůbec možné? Jak se to mohlo stát? Je třeba dostat se k otázce: Co to pro mě znamená? Jeden rabín se přiznal, že raději přednáší pro věřící studenty než pro nevěřící. Nevěřící se ptají, zda je to, co jim řekl opravdu pravda, věřící naopak se ptají, jaký to má smysl. Snažit se uchopit nanebevzetí Panny Marie materiálně a čistě rozumově, je cesta do slepé uličky.

Jednou mi jedna už velmi stará žena řekla: "Víte, já věřím v Boha, ale nevěřím ve věčný život." Zarazilo mě to a zeptal jsem se jí, jak je možné věřit v Boha, a nevěřit ve věčný život. Odpověděla mi: "Já nedokážu přijmout, že by bylo možné, aby z těch pár kostí co z člověka zůstanou, nebo z popela po kremaci mohl vzniknout opět tentýž člověk, nevěřím, že se to všechno nějak může znovu pospojovat a obnovit."

Legenda o Pravdě a Příběhu

Legenda hovoří o dívce Pravdě, která šla světem, ale každý se jí vyhýbal, všichni před ní prchali, nikdo ji neměl rád, nikdo ji nechtěl slyšet. Byla z toho smutná. Jednou se setkala s mládcem Příběhem, který byl zase všude u lidí oblíbený. Měli ho rádi a zvali ho do svých domovů, aby ho celé hodiny poslouchali. Mládenec jí řekl pravdu: "Jsi nahá, proto se ti všichni vyhýbají! Potřebuješ se obléci."

A tak se Pravda a Příběh spřátelili, a nakonec se vzali. Lidé už Pravdu oblečenou do Příběhu rádi poslouchali. Pravda, která by byla jen suchým konstatováním

nějaké skutečnosti, by nemohla nabízet náměty na uvažování, nedokázala by člověka přivést do své hloubky, nemohla by poodhalit svůj smysl. Koneckonců i sám Ježíš zabalil pravdu evangelia do podobnosti, aby tak posluchačům pomáhal poznat jeho hodnotu a smysl.

Jaký to má význam pro mě, že Panna Maria byla vzata do nebe? K jednoduché pravdě je třeba převyprávět příběh. Příběh, který by byl příběhem i našeho života. Podobných příběhů najdeme dost, stačí se jen dobře poohlédnout. Johann Baptist Metz rozvinul teologii trpícího Boha. V utrpení, které viděl během druhé světové války jako voják, našel Boha, víru v něj i své kněžské povolání. Stal se svědkem toho, jak všichni jeho kamarádi z oddílu zahynuli.

Na otázku: Kde je Bůh, když člověk trpí? znal odpověď: Bůh je blízko člověku a trpí spolu s ním. Jen v takovém poznání můžeme pochopit význam Ježíšova vzkříšení a oslavení i oslavení Panny Marie. Kristus se po vzkříšení identifikuje svými ranami, které ukazuje učedníkům i celému světu jako oslavené. Svatému Martinovi se zjevil ďábel, který na sebe vzal dokonalou podobu Ježíše Krista. Martin byl v rozpacích. Po chvíli však řekl zjevení: Ty nejsi Kristus, protože na ruku ani nohou nemáš rány. Ďábel zmizel.

Rozdíl mezi západním a východním křesťanům

Kardinál Špidlík vysvětluje nanebevzetí Panny Marie v rozdílném vnímání života západním a východním křesťanem. Zatímco západní křesťan se ptá na původ, odkud pocházím, kam patřím a jak se příběh spásy začal, východní křesťané se dívají více na konec: Jsem zde, prožívám život, je zde hřích, zlo, utrpení, bolest, ale zajímá mě, jak to vše skončí, jak to dopadne.

Proto je pro Východ důležitější nanebevzetí Panny Marie než její neposkrvněná početí. Člověk se často cítí ubitý rozličnými druhy utrpení, a tak se přirozeně zajímá o to, zda se trápení stane jeho konečným údělem, nebo je nějaká naděje, že se všechno zlé jednou obrátí v dobré. Ani Maria, ačkoliv uchráněna od dědičného hříchu, nebyla vůči zlu a bolesti sterilní. Její duši pronikl meč bolesti, stála u Ježíšova kříže a spolu s ním trpěla. Byla sice uchráněna od porušení

v hrobě, ale během pozemského života prožívala nejen radosti, ale i bolesti každodenního života, tak jak je prožívá kdokoliv z nás. Vnímat Mariino nanebevzetí bez komplexního pohledu na její život, by nebylo poctivé. Nanebevzetí je proto nejen završení života Panny Marie, ale je obrazem završení života každého vykoupeného.

Prototyp svatosti a neposkvrněnosti

"Vždyť v něm si nás ještě před stvořením světa vyvolil, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce" (Ef 1, 4). V těchto slovech apoštola Pavla vidíme obrovskou naději našeho života. Bůh chce, aby každý, koho stvořil, byl i vykoupen, aby se stal svatým a neposkvrněným v lásce.

V Marii pak vidíme jakoby prototyp této svatosti a neposkvrněnosti. Církev ji od prvopočátku vnímala jako vzor lásky a ideál hodný následování. Přestože

nám evangelia nezanechala ani jednu zprávu o konci jejího života, o její smrti, svátek jejího nanebevzetí se od počátku těšil mimořádné úctě na Východě i na Západě. Jako největší mariánský svátek ho zaznamenává i Nitrianský kodex z 11. století. V Uhrách se kdysi slavil s vigilií a oktávem.

Na Východě je to jediný mariánský svátek, kterému předchází čtrnáctidenní půst. K liturgickým slavením se ve středověku přidávaly různé lidové pobožnosti a zvyky. Putovalo se na poutní místa i na hřbitovy. Hřbitov se tak stal nejen místem nostalgie a smutného vzpomínání, ale především místem naděje. Jak je

oslavena Maria – s tělem i duší –, tak budeme oslaveni i my.

Matka naděje

Raniero Cantalamessa označuje Marii jako "Matku naděje". Naděje je velmi důležitá ctnost. Křesťanství je na ní postavené. Jsme pozváni před každým zdůvodnit naději, která je v nás (srov. 1 Petr 3, 15). Lidé potřebují naději k životu tak, jak potřebují kyslík k dýchání. Říká se, že dokud člověk žije, potud má naději, ale také je pravda, že pokud má naději, tak žije. Maria dokázala stát pod křížem a doufat i přes veškerou beznaděj. Zdůvodňovat naději znamená stát u těch, kteří se ocitli v beznaději, tak jak byla Marie v blízkosti ukřižovaného Syna.

Církev je pozvaná hlásat naději, ohlašovat trpícím, že utrpení není nesmyslné, ale má smysl, protože ze smrti budeme vzkříšeni. V koncilní konstituci *Lumen gentium* čteme: "Protože Ježíšova Matka je už s tělem i duší oslavená v nebi, je obrazem a počátkem Církve, která bude završena v budoucím věku a zde na zemi nám září – až do doby, kdy přijde den Páně – jako znamení jisté naděje a útěchy pro Boží lid při jeho putování" (LG 68). Maria je nejjasnější příklad a důkaz pravdivosti slov Písma: "Pokud máme účast na Kristově utrpení, budeme mít účast i na jeho slávě" (srov. Řím 8, 17). Nikdo netrpěl s Ježíšem tak jako Maria a nikdo s ním není oslaven tak jako ona.

V čem spočívá Mariina sláva?

Smysly ji vnímáme už na zemi. Kdo z lidí byl více milován, vzýván v radosti, v bolesti a v žalu? Které jméno nejčastěji vycházelo z úst lidí? Ke kterému stvoření adresovali lidé více modliteb, komu zpívali více hymnů a vystavěli více katedrál? Která lidská tvář se na kostelních obrazech vyskytuje více než Mariina?

Maria svou slávu předpovídá v hymně *Magnificat*, lépe řečeno, Duch Svatý to hovoří o ní: "Blahoslavit mě budou všechna pokolení" (Lk1, 48). Dvacet století nám ukazuje, že to bylo pravdivé proctví. Není možné, aby prostá, chudá dívka sama od sebe řekla o sobě takovou pravdu. Musela by být výstřední nebo bláznivá.

Jediná možnost je, že byla inspirována někým, kdo zná budoucnost. Její sláva však není jen pozemská, je to především věčná sláva. Co dělá Maria v této slávě? Uskutečňuje povolání, pro které byl stvořen každý člověk a celá Církev. Maria je "Sion", který chválí svého Boha (srov. Ž147, 12). Každého z nás zve, abychom se naučili milovat Boha tak, jak ho milovala a miluje ona. Svatá Terezie z Lisieux, snad si to ani neuvědomila, objevila povolání Panny Marie a přisvojila si ho: "Cítím, že začíná moje poslání: poslání učit milovat druhého Pána tak, jak ho miluji já, a ukazovat duším mou malou cestičku.

Pokud milovaný Bůh vyslyší mé touhy, budu prožívat své nebe na zemi až do konce světa. Ano, chci prožívat nebe na zemi konáním dobra." Karl Rahner

o Mariině slávě uvažuje takto: "Ubohé tělo, které jedni nenávidí a jiní zbožňují, je už poctěno věčným přebýváním u Boha, a tak navěky zachráněno a přijato. Nejen v Synu Otce, který přišel "shora", ale také v jedné z nás, kteří jsme "zdola". Mariino nanebevzetí nás chce přivést k zcela nové zkušenosti s vlastním tělem, a to, že naše tělo je krásné a že bude mít účast na Boží slávě.

Mariino tělo bylo přijato do nebe

Tělo se dnes velmi zbožšťuje. Očekávají se od něj sexuální požitky, a tím i intenzivnější život. Někteří se domnívají, že jen sexuální zkušenost je zárukou

toho pravého života, ale stále více jsou zklamáni. Tělo je pomíjivé a jakmile se oddělí od ducha, nedodrží to, co slíbilo. Člověk pak potřebuje neustále nové sexuální zkušenosti, aby měl vůbec pocit, že žije.

Tělo – považováno za modlu a zároveň ponižováno – toto tělo je v Marii přijato do nebe, je u Boha. Opat Bamberger jednou dal Henrymu Nouwenovi za úkol celý den meditovat nad jednou větou: "Jsi Boží slávou." Mariina sláva nás upevňuje v naději, že ji jednou budeme naplno prožívat spolu s ní. Tak jako Marie, budeme s tělem i duší oslaveni v nebi. Nanebevzetí Panny Marie je radostnou událostí, plnou naděje, která říká ano tělu, ano životu, protože smrt již byla poražena. Naše tělo je zachráněno pro věčnou účast na Božím životě.

(podle KN)

Učme se rodičovství od svatých Jáchyma a Anny

Pokud se říká, že rodičovství se v dnešní době nachází v krizi, je to příležitost pro lidskou společnost hledat důvody.

Příčiny krizového stavu mohou být různé. Od strachu z budoucnosti přes pochybnosti přijmout svou vlastní lidskou identitu až po konzumní způsob života.

Na druhé straně lze pozorovat, že mnoho lidí své obavy, strach a pochybnosti dokáže překonat. Vidíme to na veřejných prostranstvích a dětských hřištích plných rodičů, těšících se ze svých malých ratolestí. Našli v sobě odvahu stát se rodiči, ať to stojí, co to stojí. A jednají správně, protože jsou odměněni vlastním vývojem v podobě poznání vlastností,

které v sobě mají a o kterých ani netušili, a nabytím zkušeností, které z výchovy vyplývají. Vždyť ne nadarmo se říká, že rodič roste spolu se svým dítětem.

Právo a povinnost vychovávat děti

Rodiče jsou prvními a nejdůležitějšími vychovateli svých dětí ve všech oblastech. Jsou vychovateli, protože jsou rodiči. Vychovávat děti je základním právem a povinností rodičů, protože je úzce propojené s předáváním lidského života.

Vztah k vlastnímu dítěti začíná už před jeho narozením a všechny duševní zážitky se odrážejí i v tělesných reakcích. Co matka prožívá během těhotenství, se přenáší na dítě a má vliv na jeho vývoj. V souvislosti s tím bychom mohli říci, že už tehdy je třeba začít i nábožensky vychovávat dítě. Náboženský akt matky totiž v podstatě zasahuje i citovou oblast dítěte, a proto může spolu s ní prožívat specifickou atmosféru, kterou doprovází například modlitba. Láska rodičů dokazuje dítěti jeho hodnotu. Jejich příklad morálního života zase u něj formuje správné postoje k lidem. Rozlišování dobrého a špatného dítě odvozuje od autority rodičů. Co oni dovolí, je dobré; co zakáží, je špatné. Všechny mravní normy mají své konečné zdůvodnění a základ v Bohu. I proto bychom měli tuto

skutečnost předávat dětem postupně a v pravý čas. Podstata spočívá v přirozených normách lidského soužití a v pravidlech vycházejících z řádu stvoření. Desatero je zapojuje do vztahu k Bohu. Pro výchovu svědomí křesťanského dítěte to znamená, že bude cítit povinnost správně si počínat před Bohem a bude se učit milovat lidi v následování Ježíše.

Odpovědnost rodičů vychovávat k schopnosti věřit

Aby se dítě cítilo milované, často třeba uspokojit jeho potřeby, jakými jsou: akceptace čili pozitivní přijetí, potřeba bezpečí a jistoty, požadavek emocionální blízkosti, tedy něžnosti, ale také potřeba samostatnosti a kontaktu s oběma rodiči. Základ a začátek celé křesťanské výchovy spočívá v tom, že otec a matka svým bytím a jednáním darují vlastním dětem první zážitky setkání s Bohem. Vychovávat k schopnosti věřit znamená připravit jim takové dětství, které jim později usnadní svobodně se rozhodnout pro víru. Pro dítě je rozhodující láska rodičů k němu a k sobě navzájem. A také k podstatným úkolům křesťanské výchovy patří zprostředkování správné představy o Bohu dětem. Jde například o první seznámení se Písmem svatým, výchovu k modlitbě, výchovu ke správnému svědomí či uvedení dětí do života Církve. Uskutečnit se to dá zejména aktivním prožíváním, církevního roku, vedením dětí k samostatnosti a svobodě. Také je nutné zachovat podmínky osobního a důvěrného vztahu s Bohem a bezpodmínečnou lásku k dětem, která pokud chybí, těžko ji mohou nahradit kněží či učitelé náboženské výchovy.

Vyjádření lásky

Lásku vyjadřujeme několika způsoby. Zrakovým kontaktem, pokud se díváme do očí druhého člověka. Pohled je důležitý, je něčím přirozeným ve vztahu k druhému. Pokud chybí, způsobuje nepříjemné pocity u toho, kterému tento kontakt odmítáme, ať to je dítě, manžel nebo manželka. Mnozí rodiče si toho nejsou vědomi a často využívají kontakt očima, pouze pokud dítěti předávají nepříjemnou informaci, výčitku či pokárání. Je třeba, abychom zrakový kontakt dokázali navázat, protože je to jeden z hlavních zdrojů citové výživy. Zlozvyk trestat dítě tím, že se rodiče přestanou dívat do jeho očí, je krutý. Vědomé odmítnutí zrakového kontaktu je pro dítě někdy bolestnější než tělesný trest. Pro

děti jsme vzorem, a když budeme používat zrakový kontakt na to, abychom vyjádřili nepříjemné pocity, naše dítě bude dělat totéž. Dítě začíná pozorovat

okolní svět, když má dva až čtyři týdny. Už v tomto věku se dítě potřebuje citově nasytit. Dalším způsobem vyjádření lásky je fyzický kontakt. Mnoho rodičů se svých dětí dotýká jen v nezbytných případech, například při oblékání, nebo když jim pomáhá nastoupit do auta a podobně. Chybí jiný fyzický kontakt, jakým je objetí, pohlazení, přivinutí,

když se dítě cítí špatně. I v pozdějším věku, kdy se potřebuje vyplakat na rameni rodiče či chlapecky poplácat po rameni. Přítulení a pohlazení řekne víc než slovní vyjádření a je nezbytným prostředkem citové výchovy. Zrakový a fyzický kontakt by měl být součástí našeho každodenního zacházení s dětmi. Pozitivním výsledkem bude přiměřené sebevědomí.

Soustředěnou pozorností čili darováním času jen a pouze svému dítěti na 10 -15 minut nebo i více, mu vyjádříme, jak ho milujeme. Společné výlety, rodinné posezení jsou fajn, ale rodič v běhu každodenního života si musí individuálně najít pro každé své dítě čas, který věnuje pouze jemu. Tehdy má dítě prostor a možnost, aby vám řeklo věci, které nechce, aby slyšel někdo jiný; a získá přesvědčení, že jste tady pro něj, máte ho rádi. Cítí, že ho milujeme a uznáváme jeho práva. A nakonec i dodržování disciplíny je vyjádřením lásky. Je důležité, aby v rodině byla stanovena pravidla a ta také byla skutečně dodržována všemi členy stejně. Dítě musí vědět, kde jsou hranice, kdy ještě je něco dovoleno a co už udělat nesmí. Děti potřebují mít určené a pochopené meze, protože bez nich se cítí vnitřně nejisté. Tehdy cítí, že jsou chráněné a v bezpečí. Omezení jsou pro děti užitečná, pomáhají jim růst v síle a rozvíjejí jejich vlastní schopnosti. Rodiče však nesmí zapomínat na to, že v chování zde vystupují jako vzor a zrcadlo stejných požadavků, které kladou na dítě.

Místo modlitby při výchově

Zpočátku postačí prožívání náboženských zvyků a úkonů v rodině. Rodina má ukázat dětem, že modlitba je rozhovor s Bohem a není to zatěžující povinnost, ale gesto lásky. Všechny děti mají velmi rády, když jim rodiče povídají nebo čtou příběhy. Můžeme využít biblické příběhy pro děti a postupně přidávat další části z Písma svatého. Do kostela je třeba děti brát s sebou už od malička, nene-

chávat to na později, až budou větší. Už malé dítě hodně vnímá a návštěva kostela se mu tak stane samozřejmostí a potřebou. Společná modlitba, poděkování za prožitý den, prosby za někoho nebo za něco, žehnání dětí na čelo znamením kříže jsou důležité rodinné rituály. Dítěti znamení kříže před spaním dává pocit blízkosti. Je vhodné tímto způsobem požehnat dítě i před jinými důležitými událostmi (cesta, zkouška, hospitalizace a jiné). Ukážeme mu, že všude tam, kde s dítětem nebudeme moci být, bude nebeský Otec, který se postará. Pokud se požehnání znamením kříže stane součástí rodinných zvyklostí, nesmíme ho dítěti odpírat například jako součást trestu. Kromě modlitby může pomoci i pohádka před spaním. Mimo jiné je vhodným prostředkem pro rozvoj řečových dovedností, fantazie a velmi dobrým nástrojem rozlišování dobra a zla. Večerní čtení pohádek je mnohem účinnější než sledování filmů.

Krizi ve výchově způsobuje nejednotnost

Rodič musí stát za svým rozhodnutím, ať už při dodržení slibu, nebo v důslednosti dodržování zákazu. Z toho pro dítě pramení pocit jistoty, dítě rodiči věří.

Dítěti se to nebude líbit, ale když ví, jak se rodič zachová, navzdory všemu mu to dává pocit jistoty. Nedodržení slibu, výhrůžkami, které nerealizuje, zpochybňuje rodič sám sebe. Nemůže pak očekávat, že ho dítě bude brát vážně. Také rodiče nesmějí zpochybňovat rozhodnutí toho druhého (dvojkoľejnost). Nejasnosti by si měli vědět vyřešit bez přítomnosti dítěte, aby nezpochybňovali autoritu druhého rodiče.

Prarodiče stejně nesmí projevovat pochybnost o správnosti rozhodnutí rodičů před vnoučaty (trojkoľejnost). Prarodiče rádi rozmazlují. Jsou bez odpovědnosti, možná kompenzují to, co ve snaze o odpovědnost odepřeli vlastním dětem. Rodiče však vychovávají a nesou zodpovědnost. Pokud chceme dosáhnout, aby nám dítě důvěřovalo, aby nás respektovalo, musí nám věřit. Tedy být informováno, ale také přesvědčeno, že každý čin bude spravedlivě ohodnocen. Děti se učí opakováním a napodobováním. Jsou naším zrcadlem, i když se nám to někdy nelíbí. Jako nejdůležitější se ukazuje potřeba nasycení bezpodmínečné lásky. Milovat dítě bez ohledu na to, jaké je. Nezáleží na tom, jak se dítě chová. A přestože se nám jeho chování nemusí vždy líbit, bezvýhradná láska však znamená, že ho i přesto milujeme.

Rodičovství podle vzoru sv. Jáchyma a sv. Anny

Ne každému je dar rodičovství určen. Takovou zkušeností procházeli dlouhý čas i sv. Jáchym a Anna, rodiče Panny Marie. Zůstali však vytrvalí ve víře, a když

dostali dar rodičovství, rozvinuli ho, jak nejlépe uměli. Jejich vzor vede k ujasnění si už před manželstvím, co udělají manželé, pokud nebudou moci mít děti. Zda zůstanou v pevném svazku jako bezdětný pár, nebo se rozhodnou darovat do-

mov jednomu či více dětem, o které se nemá kdo postarat, v podobě pěstounství či adopce. Vždy však platí to, co uměli i sv. Jáchym a Anna, že vlastní či adoptované dítě není vlastnictvím. Dítě jim bylo darováno na určitý čas do výchovy. Matka dává dítěti najevo, že je přijato, což projevuje svou radostí a duševní pohodou. Otec je bezpečným ochráncem matky a podílí se na vytvoření příznivé atmosféry v rodině. I to nás učí rodiče Panny Marie.

(podle KN)

Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Bohu

Vittorino Grossi, znalec sv. Augustina, mluví o Vyznáních jako o díle, které řeší otázky o člověku. Sv. Augustin totiž řeší otázku o srdci člověka, které má v sobě neklid, který ho pohání hledat pravdu, lásku a smysl. Není to jen obecné hledání, ale konkrétní v příběhu života sv. Augustina, jehož srdce hledá pokoj.

V prvních spisech, nazvaných jako Dialogy, které vznikly v Cassiciacumu, kde se po obrácení Augustin spolu se svými přáteli připravuje na křest, se vynořují otázky o člověku a jeho štěstí. Augustin tam přichází k závěru, že k dosažení

moudrosti, která dělá člověka šťastným, je třeba znát sebe a Boha. Když se přiblížíme k prvním stranám Vyznání, můžeme konstatovat, že otázky už načrtnuté

Dialozích se zde znovu vynořují a hledají odpověď v konkrétním životě Augustina. Otázka o člověku je téměř "otravně" pravidelná až po desátou knihu Vyznání, kde se již ukazuje jisté světlo poznání a v posledních třech knihách se dotazování utiňuje. Dialogy a v prvních knihách Vyznání se otázky obracejí v první řadě na člověka, od něj čekají odpovědi. Je to člověk, který se ptá a hledá v sobě odpověď. A tím člověkem je sám Augustin.

Vyznání jsou neobvyklým životopisem

Augustin mluví o srdci člověka (tím i o sobě) ještě předtím, než začne vyprávění o svém životě ve Vyznáních. Prolog (úvod) k Vyznáním obsahuje v sobě základní odpovědi neklidné duše, které pak rozvine v průběhu celé své knihy. "Velký jsi, Pane, a velké chvály hoden, tvou velikost nelze prozkoumat" (Ž 147, 3). A člověk, jistá částička tvého stvoření, chce chválit tebe, člověk nosící sebou svou smrtelnost, nosící sebou svědectví svého hříchu, svědectví, že se pyšným protivíš" (Vyznání 1, 1).

Augustin začíná svou autobiografii velkolepě. Jeho úvodní slova, jak říká Romano Guardini, představují začátek par excellence. Augustin totiž nepotvrzuje hned svůj vlastní motiv, pro který píše. Rozpravou svého života by nabídl čtenáři jen vedlejší kauzu, ale potvrzuje esenciální lidskou potřebu chválit Boha. Augustin chce vzdát chválu Bohu ještě předtím, než bude Boha chválit popisem svého života. Začátek životopisu je citací Bible, neboť Boží slovo má pro biskupa z Hippo nejvyšší autoritu. Není náhoda, že Augustin cituje právě z Knihy žalmů, protože jeho vyprávění se stává modlitbou díky.

Malost a slabost člověka

První definice o člověku z jeho pohledu se nachází ve vztahu s Bohem: "Tebe chce chválit člověk" (Vyznání 1, 1). Jeho Vyznání se otevírají jako velký dialog s Bohem, kde od začátku připomíná, že člověk je bytí založené na vztazích a prvním vztahem je vztah s Bohem. Člověk – já, stojí před Bohem – ty. Tento

vztah je základní a důvěrný, co vyjadřuje právě to, že Bohu tyká. Další definice je, že člověk je částíčkou Božího stvoření. Člověk je *portio*, malá částíčka oproti velikosti vesmíru. Člověk není sám, je maličký oproti tomu, co ho obklopuje, proto si nesmí myslet, že je Pánem světa. Člověk je stvořením a je stvořen Bohem. Pro Augustina nelze člověka pochopit bez Boha. Konstatuje, že člověk je nejen částíčkou stvoření, ale i ten, kdo nese s sebou svou smrtelnost, svědectví svého hříchu, svědectví o tom, jak se Bůh protiví pyšným. Smrtelnost je důsledkem hříchu pýchy. Kořen hříchu je pýcha, která nepřijímá pozici obyčejného stvoření. Boha nemůže chválit ten, kdo je sám protagonistou svého života. Člověk je tedy ten, kdo si s sebou nese tíhu hříchu, od které ho vysvobozuje pokora Krista – prostředníka.

Velikost člověka jako *capax Dei*

"Ty sám působíš, aby to, když tě chválí, člověku přinášelo radost, protože jsi nás stvořil pro sebe, a neklidné je srdce naše, dokud nespočine v tobě" (Vyznání 1, 1). Člověk, i když malý a slabý, přesto chce chválit Boha. Jak je možné, aby to dokázal? Je to možné, protože pro Augustina je člověk *capax Dei* – schopný pojmout Boha. Člověk stvořený k obrazu Božimu je tedy schopen účastnit se Boží přirozenosti. Člověk je schopen, díky rozumu a vůli, Boha znát a milovat, být účasten na jeho moudrosti. Aby člověk chválil Boha, je třeba, aby se postavil do přítomnosti Boží a vzýval (lat. *invocare*), tedy volal svého Boha dovnitř. Slovo *invocare* je důležité pro Augustina. Bůh je podle něj v nás, ale my nejsme v Bohu. Tedy je důležité vstoupit do komnat našeho nitra a tam ho objevit. Kdo jsem tedy? Boží stvoření. Kde je Bůh? Je pode mnou – tedy mě nese. Je ve mně – tedy mě oživuje. Je nade mnou – tedy mě osvěcuje.

Stvořil jsi nás pro sebe

Fecisti nos ad te. Stvořil jsi nás nasměřované na tebe. *Ad te* vyjadřuje napětí a nasměrování člověka, které v lidském srdci ukazuje na cíl jeho štěstí. Podle Augustina jsme stimulováni, nasměrováni na Boha. Mnozí křesťanští autoři hovořili o přirozené inklinaci k Bohu. Naopak, pro Augustina je to Bůh, který nás uschopňuje a realizuje naše možnosti. My milujeme a poznáváme Boha prostřednictvím jeho Ducha, jehož rozlil jako lásku do našich srdcí (srov. Řím 5, 5). Nejznámější z Augustinových vět je: "Neklidné je naše srdce, dokud si nespočine v tobě." Právě neklid (*inquietudo*) je upozorňujícím znamením ontologického vztahu, který probíhá mezi stvořením a Bohem. Pro Augustina se stává

neodlučitelným a konstitutivním charakterem člověka. Inquietudo zjevuje člo-

věku vzdálenost, kterou nelze dosáhnout v čase, ale je také znamením blízkosti, protože člověk cítí nedostatečnost svého aktuálního stavu a touží všemi silami po Bohu. Neklid je rovněž prapůvodním znamením způsobu, jakým Bůh zasahuje,

aby znovu získal člověka ne přes neobvyklé projevy magie, ale prostřednictvím inklinace, zapsané v samotné struktuře člověka, v jeho srdci. "Nespokojené srdce je srdce, které se nespokojí s něčím, co je menší než Bůh, a právě tak se stane srdcem, které miluje. Ale nejen my lidské bytosti, jsme ve vztahu k Bohu nespokojeni. I Boží Srdce je nespokojené ve vztahu k člověku. Bůh nás očekává, vyhledává nás. I on je nespokojen, dokud nás nenajde. Bůh je ve vztahu k nám nespokojený, vyhledává lidi, kteří se nechají oslovit jeho nespokojeností, jeho láskou k nám" (Benedikt XVI.).

Upřímné hledání Boha

Důležitým aspektem člověka je, že se projevuje jako hledající tvor. V prvních kapitolách Augustin dává otázky, ptá se sám sebe i čtenáře. Chce zkoumat a hledat spolu s čtenářem Vyznání. Augustin navíc mluví osobně; dává možnost, aby ten, kdo čte, byl účasten na jeho myšlenkových pochodech; aby se přišlo společně k závěru.

Pro augustinovský styl je zřejmé, že věc, kterou máme rádi, kterou obdivujeme, je třeba znát. Je významné pro Augustina *quaerere* – hledat, abychom našli – *invenire*. Tato charakteristika je jasná ze stylu psaní, který právě v úvodu je vytvořen prostřednictvím otázek a odpovědí.

"Prvním stupněm lásky je láska, která hledá. Touha a hledání jsou dominantními zkušenostmi; druhý je vnímán jako nepřítomná Přítomnost ... Hledat Boha znamená vytvořit s ním vztah a umožnit, aby tato Přítomnost oslovila naši lidskost. To znamená, že nikdy nejsme spokojeni s tím, čeho jsme dosáhli" (Kontemplujte, 12).

Nalezený pokoj srdce

Augustinovo zvolání: *inquietum est cor nostrum*, nachází svůj souběžný komentář v celé knize Vyznání. Při popisu svého obrácení píše: "Dotkl ses mě a zahorel jsem touhou po tvém pokoji" (Vyznání 10, 27). Úplný význam neklidného srdce nacházíme však na konci Vyznání, když Augustin ohlašuje odpočinek v Bohu, v sedmém dni bez soumraku: "Potom jako vykonáme naše velmi dobrá díla, která jsi nám ty sám daroval, v tobě si odpočineme v sobotu věčného života" (13, 36). Můžeme říci, že Augustinovo srdce hledající pokoj naslouchá Božímu hlasu: "Já jsem tvá spása" (Vyznání 1, 5). Jen posloucháním tohoto hlasu se uklidňuje. A přitom vypráví svůj příběh, protože v jeho osobních dějinách se nachází Boží spása a Boží milosrdenství se stává pokojem jeho srdce.

(podle KN)

Jak předejít apatii v období nezaměstnanosti

V období, kdy se člověku nedaří uspět na trhu práce, není nutné polevit z životního tempa. V rámci možností se doporučuje rozvíjet i dobrovolnické aktivity. Sebekázeň a režim dne umožňují hledat řešení, věnovat čas Bohu, vzdělávat se a utvářet nové kontakty.

Vážená redakce,

můj bratr ve středním věku je už delší dobu nezaměstnaný a s narůstajícím časem ztrácí sebevědomí i chuť do života. Jeho psychika se stále více oslabuje a svěřil se mi, že trpí smutkem až sklíčeností. Poradte mi, prosím, co by měl nezaměstnaný dělat, aby předešel depresím a nezničil sám sebe i své příbuzné? Děkuji za odpověď.

Dominika

Milá Dominiko,

dlouhodobá nezaměstnanost dokáže řádně podkopat sebevědomí. Člověk se cítí neužitečný, neschopný, ztrácí naději do budoucna. Jeho život se stává jednotvárným a prázdným. Chybí mu pozitivní zážitky, ať už z pocitu dobře vykonané práce, nebo z mezilidských kontaktů, které by v rámci zaměstnání rozvíjel. Pokud má méně povinností, jeho životní tempo se zpomaluje. Člověk zloštější, upadne, nic se mu nechce a paradoxně má i méně sil, ačkoli téměř nic nedělá. Má však mnoho času na přemýšlení. Začíná se litovat – a deprese je zde. Proto je v době nezaměstnanosti mimořádně důležité udržovat se ve formě, nepolevit ze životního tempa a nezlenivět. Na každý den je třeba si něco naplánovat, nějakou povinnost nebo činnost, a přinutit se k aktivitě. Dobré je zachovat si režim dne. Přestože nemusím vstávat do práce, i tak vstávám ve stejnou hodinu a večer jdu v normálním čase spát. Starám se o sebe, jako kdybych šel mezi lidi.

Pokud chceme předejít depresi, pomůže nám netrápit se nad tím, co nemáme, ale radovat se z toho, co máme. Co má nezaměstnaný, který nemá práci? Čas. Proto ta správná otázka pro nezaměstnaného zní: Na co mohu tento čas využít? K čemu jsi mi ho, Bože, dal? Co ode mě chceš? Možná se potřebuji více modlit, vzdělávat, rekvalifikovat, věnovat se svému zdraví nebo bližním. Jde tedy o příležitost zastavit se v běhu života a popřemýšlet, co dál. Zřejmě je to čas na velké změny – změnit pracovní zaměření nebo odejít do zahraničí a podobně.

Nezaměstnanému člověku chybí pocit, že je užitečný, že se mu něco podařilo, že něco vyrábí, někomu pomáhá. A to je ten správný konec, za který je třeba problém chytit. I když nemá pracovní místo, pracovat může. Dobré je nepřestat hledat, čím by mohl být užitečný. Doma lze převzít více povinností, na které dosud nebyl čas (práce kolem domu, v zahradě či domácnosti, učít se s dětmi), ale také věnovat se charitativní službě, známým pohlídat děti, posekat trávník nebo se zapojit do dobrovolnické organizace.

Pocit užitečnosti a smysluplnosti můžeme mít i tehdy, když nemáme plně placené pracovní místo. Jistě, je to slabá útěcha, když potřebujeme peníze, protože třeba živit rodinu. Nic nedělající nezaměstnaný si však najde práci hůř než nezaměstnaný, který se snaží vždy něco dělat, i když pouze jako dobrovolník.

Mezi lidmi se spíše dozví o volném pracovním místě, navíc rozvíjí své dovednosti a do životopisu si může zapsat více znalostí. Působí dojmem toho, kdo se nevzdává, ale snaží se a využívá každou příležitost. A to může být výhodou, když se mu bude rýsovat pracovní místo. Takže vždy je to výhodnější, než sedět doma a plakat nad sebou. Preventivně to také pomůže, jak neupadnout do deprese a nebýt na obtíž sobě i svým blízkým podle slov písničky z pohádky: "Upeč třeba chleba, postav třeba zed' – žal se krásně vstřebá, štěstí je tu hned. Děláním, děláním je lék.

(podle KN)

J obdarovaný může být předmětem obchodu

Krizové situace v našem životě nás někdy nutí sáhnout po ovoci, které vůbec nemusí vyřešit náš problém. Přijmout v této situaci jakoukoliv pomoc nás může postavit do roviny buď obdarovaných, nebo dlužníků. Kdy se stáváme obdarovanými a kdy už dlužníky?

Dobrý den,

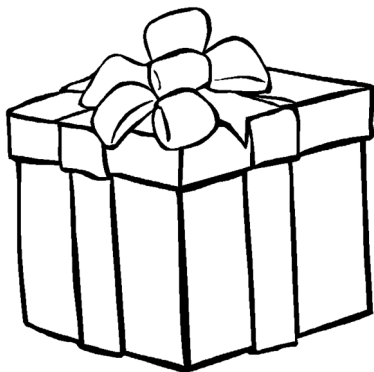
můj syn má vážné zdravotní problémy a jeho léčba stojí nemalé peníze. Pomoc v této nelehké situaci mi nabídli jehovistky. Nedávno jsem se náhodou setkala s lidmi z jiné církve a oni mi nabídli nějaké kontakty na odborníky. Chci se zeptat, jaký postoj zaujmout k pomoci sektářů a lidí z jiných církví? Proč se situace někdy jeví tak, jako kdyby sektáři více pomáhali než my křesťané?

Veronika

Abychom mohli odpovědět na otázku, zda lze přijmout dar, je třeba si nejprve uvědomit, co dar je. Dar je nezištný skutek lásky, který udělám pro samotný skutek a nesleduji tím žádný jiný cíl. Daruji jen proto, že chci darovat. Nečekám od druhého vděčnost ani obrácení, ani změnu života, ani žádnou jinou protislužbu. Samozřejmě, když ho můj skutek osloví a motivuje ke změně, tak nás to může potěšit, ale nikdy to nemůže být cíl. Jinak už dar není darem. Dar a pomoc tedy lze přijmout od každého, Bůh totiž může působit v srdci každého člověka.

Není však jednoduché rozeznat, kdy je dar darem a kdy obchodem, manipulací, skrytým přesvědčováním, uspokojováním si svědomí, kupováním si lásky a podobně. Stává se, že lidé, kteří získali peníze nečestným způsobem, chtějí se omluvit ve svém svědomí, a proto část dají na charitu.

Jistá situace nastala v životě jedné paní, matky trojčat, která se mě ptala na názor, zda může přijmout od kandidáta na starostu dar – kočárek pro trojčata s podmínkou, že se s ním vyfotí na billboard. Odpověděl jsem, že toto není situace obdarování. Je třeba se na to dívat jako na obchod, kde se neplatí penězi, ale zbožím a službou. Vy potřebujete kočárek – on potřebuje reklamu. Je tedy třeba zvážit, zda je kandidát z lidského, morálního a profesního hlediska vhodný nato, abyste mu mohla propůjčit vaši tvář na billboard. Pokud ano, není problém uzavřít obchod. Ale musí být oběma jasné, že jde o obchod, a ne o darování.

Dar, aby byl skutečně darem, musí tomu druhému ponechat svobodu. My máme problém přijmout pomoc od jiných, protože nechceme být nikomu zavázáni. Proto pokud nám někdo poskytne nějakou službu, okamžitě hledáme, jakou protislужbou se mu odvděčíme, jen abychom nezůstali dlužní a zavázáni. I proto se logika daru žije nesmírně těžko.

Co tedy s pomocí od lidí ze sekt nebo jiných církví? Jako první otázku je třeba si položit – to, co mi poskytuje, je opravdu dar? Jak se na dar a službu bližním dívá společenství, jehož je členem? Učí nezištnému darování nebo dar zneužívají jako prostředek k získávání si nových členů a vlastně si takto kupují jejich náklonnost? Pokud tedy umím zůstat svobodným, mohu dar přijmout. Pokud se vytváří závislost, tak už nejde o dar, ale o něco jiného, a v tom případě je třeba odmítnout, i kdybych tu pomoc jakkoli potřeboval. "Vždyť co prospěje člověku, kdyby i celý svět získal, a své duši?!" (Mk 8, 36).

Pojďme ještě k poslední otázce: Proč se křesťané zdají méně ochotní darovat než jiní? Nuže, skutečnou logiku daru vůbec není jednoduché žít, vyžaduje to opravdové a pevné přimknutí se ke Kristu. Pochopit to, že když on jde namísto nás na kříž, tak my jsme posláni jít místo něho mezi lidi a přemýšlet, mluvit a jednat jako on. A toto jsme pozváni se učit všichni.

(podle KN)

Vyprávěj mi o Bibli

BIBLICKÁ HERMENEUTIKA

Když čteme Písmo v 21. století, ptáme se, jakým způsobem můžeme překonat časovou, kulturní, náboženskou a filosofickou vzdálenost, která nás odděluje od doby, ve které biblické texty vznikaly. Otázkou přemostění odstupů mezi dobou biblických autorů a dnešními časy, aby se biblické poselství aktualizovalo správným způsobem, se zabývá biblická hermeneutika.

Hermeneutiku definujeme jako vědu, která se zabývá studiem chápání, interpretace a překladu napsaného textu. Základem hermeneutiky je tedy otázka, co tento text znamená. Biblická hermeneutika se v našem případě zajímá o biblický text.

Při čtení Písma dochází k vzájemnému dialogu tří činitelů: autor, text a čtenář. Odborně se tento dialog nazývá "hermeneutický kruh". Nyní si tyto tři součásti postupně vysvětlíme.

Když čteme nějaký biblický text, vzniká jistý dialog mezi námi a autorem. Čím více se nám podaří poznat autora a svět, ve kterém žil, tím lépe porozumíme textu, který napsal. Děláme to studiem archeologie, historie, sociologie atd. Rád bych blíže vylíčil význam sociálního, historického a náboženského světa, ve kterém autor žil, konkrétním příkladem. V podobenství o nemilosrdném sluhovi v evangeliu podle Matouše 18, 23-35 je řeč o 10 000 hřivnách, které dluží sluha svému pánovi. Ježíš se vyjadřuje řečí tehdejšího světa, tedy v denárech a hřivnách. I když to bylo v tehdejší době snadno pochopitelné, dnes si skutečnou dlužnou částku sluhů již nedokážeme tak snadno představit. Denár byl plat jednoho pracovního dne běžného dělníka v Ježíšově době. Další

sluha v podobenství měl vůči svému spoluslužebníkem dluh ve výši 100 denárů, což byla mzda za dobu asi 5 měsíců. To nebyla částka, která by se nedala splatit.

Avšak v případě dlužné částky sluhu vůči panu už šlo o něco zcela jiného. Jedna hřivna byla částka představující 6000 denárů. V podobenství sluha dlužil pánu 10 000 hřiven, tedy 60 milionů pracovních dní, což představuje asi 200 000 let práce. Vidíme, že při lepším poznání světa autora lépe porozumíme i poselství textu. Bůh velkodušně odpouští člověku jeho vinu, ne proto, že se mu člověk nějak odplatí, ale proto, že miluje člověka, který ho o to prosí.

Při studiu Písma si nestačí všimnout jen světa biblického autora. Je třeba mít na zřeteli i svět biblického textu. Text není jednoduchou následností slov a vět, ale kompozicí s konkrétním

žánrem a stylem. Na Písmo se díváme jako na literární dílo, ve kterém můžeme analyzovat jeho jazyk, slovník, gramatiku, strukturu vět, různé literární typy a žánry. Takto je to i při známém Ježíšově výroku, že člověk si má vyloupnout oko, pokud ho svádí (srov. Mt 5, 29-30). Je zjevné, že doslovné vysvětlení Ježíšova požadavku by vedlo ke katastrofálním následkům. Jak potom vysvětlit slova Pána Ježíše? Nemůžeme je lehkovážně obejít. Jde o literární žánr, který se jmenuje hyperbola, tedy zveličování. Pán Ježíš chtěl ukázat na mimořádnou závažnost hříchu a jeho zničující důsledky v životě toho, kdo hřích podcení. Ztratit Boží milost by mělo být pro nás mnohem závažnější újmou, než přijít o některou část těla. Je to však v našem duchovním životě skutečně tak?

Třetím činitelem v zmíněném hermeneutický kruh je čtenář. Každý čtenář do procesu čtení Písma přináší své vlastní zkušenosti, tradici, kulturní a sociální zázemí. Rozdílným způsobem čte Písmo mladý člověk a stařec, řádová sestra a matka v rodině, muž v plně síle a onkologický pacient atd. Odborně se tato rozdílná situace nazývá "předporozumění", čímž se myslí vše, co čtenář přináší do procesu čtení biblického textu - svou rasu, sociální postavení, životní zkušenosti, pohlaví, náboženství, věk atd. Tyto skutečnosti ovlivňují pochopení a interpretaci biblického textu. Například někteří afričtí studenti, kteří nikdy neviděli sníh, budou muset správně porozumět významu žalmu 51, 7: "Umyj

mě a budu bělejší než sníh." Odlišným způsobem budou na svou životní situaci aplikovat Ježíšova slova o 77-násobném odpuštění členové řeholního společenství a jinak sourozenci v rodině, i když podstata Božího poselství zůstává stejná. Při čtení Písma svatého je důležitá "aktualizace", když se ptáme, jakým způsobem je Písmo důležité v mém životě.

Nebezpečí může vzniknout tehdy, když se čtenář postaví nad samotný biblický text, tzn. když začne vkládat do úst biblického autora nebo biblického textu své vlastní očekávání, touhy a ztratí to, co nazýváme "poslušnost Božímu slovu".

Na ještě lepší porozumění tří činitelů použijí toto přirovnání. Svět autora můžeme přirovnat k oknu. Ačkoli stojím v jednom prostoru, skrze okno můžeme nahlédnout do jiného prostoru a všimát si, co se v něm děje. Když čteme Písmo, skrze biblický text nahlížíme do prostoru a doby biblického autora. Svět biblického textu můžeme přirovnat k obrazu. Když se na něj díváme, neznáme vždy malíře, ale skrze dílo, které namaloval, můžeme nahlédnout do jeho světa. Všimáme si, jaké barvy použil, které postavy jsou na obraze ve středu, které jsou větší atd. Podobně při čtení Písma ne vždy známe autora, ale všimáme si, jaké výrazové prostředky použil, jaký je jeho styl, která slova opakuje, které jsou hlavní postavy atd. Nakonec svět čtenáře můžeme přirovnat k zrcadlu, ve kterém se vidíme my sami. Biblický text je pro toho, kdo ho čte, jako zrcadlo, ve kterém vidí svůj život, upozorňuje ho na to, co má změnit, povzbuzuje k tomu, v čem má vytrvat atd.

Je třeba být opatrný i před tzv. fundamentalistickým čtením Písma, které odmítá vzít v úvahu historický charakter biblického textu. Odmítá skutečnost, že Písmo, bylo zapsáno v různých literárních formách, které se liší od našeho způsobu myšlení. Fundamentalistické čtení nejednou popírá širší kontext biblického textu, přijímá pouze bezprostřední verš.

Jaké je moje doporučení pro správné pochopení Písma? Vždy mějme na zřeteli všechny tři faktory: biblického autora, biblický text, ale i situaci čtenáře, kteří berou do

rukou Písmo s vírou a nečtou ho jako "obyčejnou knížku", ale Boží slovo, které je určeno pro každého z nás tady a teď.

„Pokud trpíš, rozjímej nad Písmem svatým a přijď k němu jako k nádobě naplněné léčivou. Stává se, že ztráta bližního, smrt, odcizení zarmoutí člověka, a proto hledá útěchu, když je nešťastný. Pokud jdeme do boje beze zbraně, můžeme snad zvítězit? Je snadné se zachránit, pokud se řídíme Písmem svatým, ale bez toho to není možné.“

(sv. Jan Zlatoústý)

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Čím žije? A čemu skutečně věří? Mýtů o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

Mýtus č. 7 - Katolíci se klanějí Panně Marii a také proto jsou to modláři

Lež. Pokud to chápeme v tom smyslu, že k tomu věřících Katolická církev přímo vybízí. V lidové zbožnosti však někdy dochází k zkrácené a povrchně chápané mariánské úctě. Kritika mariánské úcty častokrát pramení v této deformaci, která někdy hraničí s pohanstvím. To, že někteří katolíci nesprávně chápou roli Panny Marie neznamená, že chybná je mariánská úcta jako taková. Odpověď na otázku, zda se můžeme klanět Panně Marii je jednoznačné NE. Zde není o čem diskutovat. Podívejme se na to, co učí katechismus YouCat:

"Klanět se můžeme pouze Bohu. Marii si však můžeme uctívat jako Matku našeho Pána. Klanění chápeme jako pokorné a bezpodmínečné uznání absolutní Boží vznešenosti nad vším stvořením. Maria je stvořením jako každý z nás. Ve víře je naší Matkou. A rodičům přece máme prokazovat úctu. Uctívat Marii je biblické, protože ona sama říká: Hle, od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení." (Lk 1,48) Na mariánské úctě není nic modlářského. Sám Ježíš, který naplnil čtvrté Boží přikázání, ctil svou matku Marii a chce abychom ji ctili podobně jako On. Hlavním cílem mariánské úcty a mariánských modliteb je přivádět blíž k Bohu, ne k Marii. Mnozí katolíci správně chápou mariánskou úctu, podle ní i žijí a přináší to hodně Božího požehnání.

Mýtus č. 8 - Katolická církev považuje ženu za méněcennou

Je smutnou pravdou, že se muži Církve k ženám často nechovali a nechávají tak, jak by si to zasloužili. Je to politováníhodné a my muži se máme ženám za co omlouvat. To však není záležitost identity Církve ani toho co učí o důstojnosti ženy. Je to problém pokažené lidské přirozenosti, která má sklon vládnout, utlačovat a ničit to, co je krásné. Ale v Církvi jsou i muži, kteří jsou opravdovými kavalíry a umí si ženy vážit a ctít ji. A o těchto mužích se nikde v médiích nepíše. Proč asi...? Teologicky, Církev je Matkou a nevěstou Krista Krále. Panna Marie má v nebi nejvyšší postavení (ale není to bohyně!) Mezi lidmi a anděly. Není správné vnímat dějiny Církve jako dějiny útlatku žen. Církev ve skutečnosti pozvedla ženu z jejího bídneho postavení ve starověku a přiznala její rovnost s mužem. Rovnost však neznamená stejnost. Dary a povolání jsou rozličné, ale důstojnost muže a ženy je stejná.

Mnozí Církvi vyčítají, že ženám odpírá kněžské svěcení. Církev má své důvody, proč kněžské svěcení je určena pouze mužům, ale to není o diskriminaci. Častokrát si lidé pod slovem Církev představí pouze hierarchii: "Podívejte, vždyť tam jsou samí muži!" Ale Církev to není pouze papež, biskupové a kněží. Církev zahrnuje celý Boží lid, každého pokřtěného. Každý pokřtěný má za tuto Církev velkou zodpovědnost. Ženy mají možnost naplňovat své křestní kněžství ve společenském, politickém a kulturním životě a tak pozitivně hýbat Církvi i společností. Církev na ženě velmi oceňuje její dar mateřství a plodnosti. To vůbec

není snižování úlohy ženy. Bez tohoto daru by Církev ani společnost nemohla přežít a i proto jsou ženy takové klíčové. Jinak, Církev je slovo ženského rodu a není vůbec náhoda, že tomu to tak je. Spolu s Janem Pavlem II. mohou říci, že "díky Ti, ženo, za samotný fakt, že si ženou!" (List ženám, 1995)

(příště II. vatikánský koncil zrovnoprávnil všechna náboženství. Je v podstatě jedno v jaké náboženství člověk věří, i tak všichni přijdeme do nebe.)

Zadáno pro ženy

Když tě život nudí...

Svatá Emília de Rodat

Svatá Emília, která se narodila ve Francii u roce 1787, je nám vzorem v životě služby, který zasvětila vzdělávání dětí a péči o sirotky, vězně a staré lidi. Její svátek slavíme 19. září.

Když děti konečně vyrostou a přestanou vyžadovat stálou pozornost, náš život se může stát až příliš klidným, předvídatelným, možná dokonce i nudným. I manželský vztah může partnery po čase začít nudit, když po letech společného života upadnou do jednotvárné rutiny. Nuda může nezdědkou vést ke problémům a vzniku mimomanželských vztahů, závislostí, lenosti... Co dělat, když se náš život stane příliš vypočitatelný a monotónní?

Možná je pocit nudy otázkou našeho přístupu. Svatá Emília to jednoznačně tvrdí, když vysvětluje, že se v životě nudila pouze jednou, a to tehdy, když se odvrátila od Boha a přestala praktikovat svou víru.

Uf! Copak znamenají naše stížnosti na nudu ve skutečnosti to, že se odvracíme od Boha? V určitém smyslu asi ano. Koneckonců, každá z nás dostala v životě určité poslání a Písmo nám předkládá nespočet povinností: máme hlásat

evangelium do celého světa, sloužit chudým, milovat bližní, modlit se za sebe navzájem...

Každá z těchto povinností je výzvou a úkolem na celý život. Které z nich se zříkáme, když naříkáme na nudu?

*Naučte se konat dobro. Hledejte právo, kárejte násilníka,
zjednejte právo sirotkovi, zastáňte se vdovy.*

Iz 1,17

Svatá Emílie, prosím, oroduj za mne,
abych byla schopná vidět
a měla sílu naplnit všechna posláná,
která jsem v životě dostala.

Věděli jste?

Katedrála Narození Panny Marie v Miláně je třetím největším katolickým chrámem na světě. Její výstavba trvala téměř šest století. Začalo se s ní v roce 1386 a poslední detaily byly dokončeny v roce 1965. Výška hlavní lodi je 45 metrů, chrám je 158 metrů dlouhý a 108 metrů široký. Katedrála má kapacitu 40-tisíc míst.

(podle KN)

Oni takto a jak ty?

Pascual Jordan
1902-1980

Německý fyzik. Zabýval se především matematickou a teoretickou fyzikou, významně přispěl ke kvantové mechanice a kvantové teorie pole.

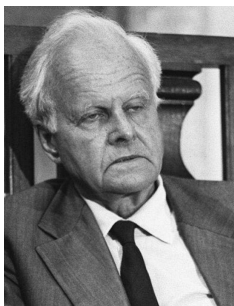
Moderní vývoj odstranil někdejší překážky, které stály v cestě souladu mezi přírodními vědami a náboženským světovým názorem. Dnešní přírodovědecké poznatky neposkytují námitek proti Bohu Stvořiteli.

Claude M. Hathaway
1912-1980

Americký fyzik a inženýr, vynálezce elektronického mozku.

Moderní fyzika mě učí, že příroda se nemůže sama uspořádat. Vesmír představuje velký uspořádaný systém. To však vyžaduje mohutnou první příčinu, která nepodléhá druhému zákonu přeměny energie a tedy je nadpřirozená.

Carl Friedrich von Weizsäcker
1912-2007

Německý fyzik, univerzitní profesor v Hamburgu.

Teologové uchovávají jedinou pravdu, sahající hlouběji než podstata přírodní vědy, na níž spočívá atomový věk. Uchovávají učení o lidském bytí, učení, které pramení hlouběji než novověké rozumové poznatky. Neodvratně přichází vždy znovu okamžik, kdy se po selhání našich plánů ptáme po této pravdě.

Tak, to jsem já?

13. Obraz o sobě

(Jak to všechno dát dohromady a mít z toho zisk)

Přátelé, probrali jsme témata o těle, o duši, o duchu... Nastavili jsme si zrcadlo a alespoň trochu jsme zjistili, jací jsme. Bude dobré, pokud všechna témata sladíme a vytvoříme si ucelený

obraz o sobě. Jde o pokus sjednotit všechno poznání do mozaiky.

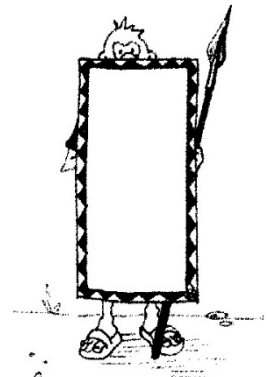
Je to důležité, protože **poznat sebe a poznat Pána**, je pro můj duchovní život to nejdůležitější.

Můžeme jít na to takto!

Nakreslete si svůj erb. Co to je?

Erb obsahoval základní charakteristiku rodu. Bylo na něm nakreslené to, co bylo pro šlechtice typické.

Objevily se tam jeho dějiny, hrdinské skutky, výhry, celý jeho duchovní život. Něco, co když ten druhý viděl, řekl si: "Aha, před sebou mám hrdinu."

Tvůj rytířský znak

Už jsi dost dlouho na světě, abys dal o sobě vědět. Že křičíš, řveš a nikdo si tě nevsímá? To nestačí... Dej o sobě vědět dobrými skutky.

Jistě jich už máš na svém "triku" hodně. Tak je tedy nakresli. Erb je obraz tvých schopností. Odhaluje tvou duši, tvé schopnosti. Abys na něco nezapomněl, pomůckou ti bude následující test.

Můj portrét

1. Když vidíš v ledničce něco dobrého k jídlu, tak:

ihned to sníš	1
dokážeš odolat	2
uvažuješ, jestli je to pro tebe vhodné	3

2. Myslíš si, že tělesná žádostivost může být ovládána rozumem a vůlí?

ano	3
ne	1

3. Když děláš nějakou příjemnou činnost, dokážeš ji přerušit?

bez problémů	3
dělá mi to potíže	2
ne	1

4. Při práci začínáš s nejdůležitějšími věcmi?

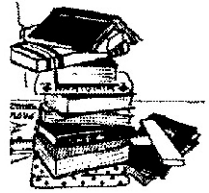
nejprve uděláš ty lehčí	1
ano	3
odkládáš je, dokud to jen jde	1

5. Vytrvale sis hájil svůj názor, ale najednou jsi zjistil, že ses mýlil, připouštíš svůj omyl?

vždy	3
někdy	2
nikdy	1

6. Objevil jsi knihu, která tě obohacuje. Přečteš ji celou?

ano	3
závisí to od volného času	2
zřídka	1

7. Rozhněval ses za posledních 24 hodin?

jednou	2
vícekrát	1
ani jednou	3

8. Jsi považován za:

"Medvěda"	1
příjemnou společnost	3
poutače pozornosti	1

9. Když ti někdo ublíží, tak ty:

řekneš mu to hned na rovinu	1
mlčíš a cítíš se uražený	1
přemýšlíš, co dělat	3

10. Jsi svědkem, jak silnější utlačuje slabšího. Tvá reakce je:

odvrátíš obličej a jdeš svou cestou	1
okamžitě zasáhneš	3
sleduješ, co z toho vzejde	2

Hodnocení**10 - 14 bodů**

Erb má i druhou stranu – negativní. Tu nejvíce vidíš ty sám. Jsou na ní vlastnosti, které je třeba napravit. S tím se nedá chlubit. Nakresli si je. Je to tvoje tajemství. Pokud si přečteš otázky, tak aspoň víš, na čem si!

15 - 19 bodů

Na vrchol erbu si napiš své jméno. Ale dříve, než to uděláš, zvaž, proč jsi získal tak málo bodů. Zpytování svědomí a pohled na předchozí témata ti jistě pomůže.

20 - 24 bodů

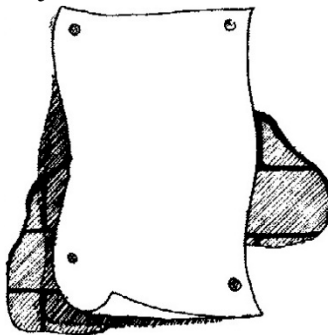
Z výsledků testu vyplývá, že tvůj líc i rub štítu jsou zajímavé. Oba máš čím zaplnit. Pokud si přečteš hodnocení z předchozích testů, obraz bude ještě dokonalejší...

Škoda, že se tvůj erb už zde zcela nezaskvěl ... Kdesi ještě máš slabá místa.

25 - 30 bodů

Máš spoustu krásných vlastností ... Ale křesťan nikdy nemůže být se sebou úplně spokojený. Stále je tu něco, co je třeba odstraňovat a co přibírat. Vzorem i normou je nám Pán.

Chvíli se můžeš pokochat z krásných vlastností a z toho, jak je v symbolech kreslíš do erbu a potom: "Vzhůru do práce."

14. Jméno Pána a jméno člověka

Bůh stvořil lidi a postupně se jim dával poznat. Zjevil se jim jako dobrý otec. Prozradil nám i své jméno: "Já jsem, který jsem." (YHWH - Jahve).

Boží jméno je tajemné...

„Já jsem“ - vystihuje to, že je zde. Že je stále přítomný u svého lidu.

„Který jsem“ - vyjadřuje nekonečné převyšování všeho, Jeho vznešenost, věčnost.

Jméno člověka

Jméno člověka je také důležité. Ve Starém zákoně určovalo poslání člověka. I tvé jméno znamená hodně. Reprezentuje tě. Je tvou velkou hodnotou. Má se za ním skrývat čestný, dobrý člověk. Takový, kterému se lidé nebojí otevřít své srdce.

Dnes každý buduje svůj image. Ba i firmy dbají, aby měly zvučné jméno. To prodává jejich výrobky. Mít dobré jméno znamená mít úspěch. Platí to i u člověka.

Tvůj patron a ochránce

Rodiče ti vybrali jméno podle někoho, ke komu měli dobrý vztah. Možná to byl světec, možná dobrý člověk z místa vašeho bydliště...

Je velmi zajímavé zeptat se rodičů, proč ti dali takové jméno, jaké máš. Možná něco od tebe očekávali...

Jistě najdeš i světce, který měl takové jméno, jaké máš ty. Je tvým patronem. Znáš jeho životopis?

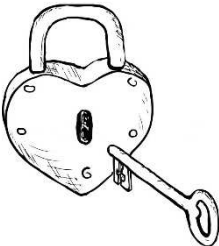
Zanechat dar pro potomky

Příteli, se svým jménem, se svou ctí jdeš novým tisíciletím. Dej vědět o sobě.

Při této příležitosti zanech pro své pra - pra - pra ... vnuky odkaz - zprávu o sobě...

Ať je ukrytá v tvém jménu a v tvém etnostném životě.

Ze srdce ti to přeje Jozef Luscoň SDB.

Dar lásky pro rodiče

9. kapitola *Láska opatruje*

Jako když matka své dítě konejší, tak já vás potěším. (Iz 66, 13)

Ti, kteří si myslí, že láska otce má své limity jen proto, že jsou chlapi, vycházejí spíše ze zažitých stereotypů než ze skutečné reality či bohatství Písma. I muži dokážou vroucně a obětavě milovat své děti.

Avšak mateřská láska je nepochybně nenahraditelná a nesmírně vzácná. Ne náhodou se oslavám Dne matek věnuje tolik pozornosti – už od malička si děti ve školkách a školách připravují vystoupení pro mámy, vyrábějí pro ně papírové dárky, koná se stále více oslav. Bůh stvořil mateřskou lásku hřejivou a krásnou.

Když David hledal vhodné přirovnání, aby popsal, jak se člověk cítí, když prožívá úplný pokoj, představil si sebe jako malé dítě, které odpočívá u své mámy (srov. Ž 131,2). Když Izaiáš předpověděl, jak izraelský národ po návratu z vyhnanství znovu nabude svou zaslou slávu, přirovnal čistou radost a spokojenost k pocitu dítě, které matka nakrmí, a pak bude nosit v náručí a laskat na kolenou (srov. Iz 66, 12).

Zmíněná přirovnání se asi nejlépe dají vystihnout slovem *opatrování*. To totiž nejmenovává jen jakýsi abstraktní cit lásky, ale cosi mnohem konkrétnějšího: "lásku, která hřeje". Představme si prokřehlého, hladového, vyplašeného novorozeného človíčka, kterého vloží do maminčiny láskyplné náruče, a ona

své bezmocné dítě něžně přitulí a zahřívá. Krmí ho a stará se o něj. Jemně mu hladí hebká líčka a drobné ručky. Líbá ho na čelo a hladí péřové vlásky. Cosi mu šeptá a něžně zpívá do ouška. Utiší ho, zažene všechen strach. Děťátko cítí, že je v bezpečí a že je milované. V mámině teplém náručí má pocit, že všechno je tak, jak má být.

Toto je význam slova opatrování.

Láska dává každému z nás příležitost starat se o své děti. Maminkám je to sice více přirozené a také z historie víme, že ženy se odnepaměti staraly o děti, ale stejně jsou k opatrování povoláni i muži. Manželé dostali příkaz, aby se s láskou "starali" o své ženy a živili je (srov. Ef 5,25-29). Když se apoštol Pavel pokoušel slovy vyjádřit lásku k Církvi, kterou budoval a které sloužil, řekl, že se cítí, "jako když matka chová své děti" (srov. 1 Sol 2, 7). Otcové by měli zahřívát srdce svých dětí způsobem jim vlastním. Zahrnovat je pravidelně pořádnými dávkami ujištění a péčí prostřednictvím fyzických projevů přízně.

Naštěstí, život dennodenně dává maminkám a otcům množství různých příležitostí, aby opatrovali své děti bez ohledu na jejich věk. Něžná péče a láska vyjádřena vhodnými dotyky se přenáší přes nervová zakončení a hřeje děti u srdce.

Stačí obejmout svého syna kolem ramen nebo chytit dceru za ruku při sledování filmu. Jindy zas postačí malé mrknutí a jemný stisk ruky v kostele. Během čekání na zelenou na křižovatce se natáhnout a poplácat děti po koleni, nebo jen tak z ničeho nic postát na chodbě, abyste je na chvíli objali a dali pusu na čelo. A občas jim zas dobře padne lechtání nebo zápasení v obýváku na koberci či v kopě listí v zahradě.

Někteří z vás možná již při čtení těchto řádků mají chuť couvnout. Ne všichni to máme takto rádi. Možná se vám lépe vyjadřuje láska krátkým přikývnutím, nenápadným úsměvem a tím, že pro svou rodinu zabezpečíte živobytí. Je to pochopitelné. Ne každý má milé vzpomínky na to, jak mu kdosi v minulosti zprostředkoval fyzický dotyk.

Tak či onak, laskavý dotyk je jedním ze vzácných darů, který vám Bůh dal, abyste si den co den získávali a opatrovali srdce dětí. Nemusíte dělat násilím, co vám není přirozené, ale pamatujte, že i Ježíš se dotýkal dětí, aby je požehnal (srov. Mk 10, 16). Vašemu dítěti možná opravdu chybí teplo vašich rukou a touží, abyste mu ho svými dotyky poskytli. Může se stát, že vás Bůh tímto

způsobem uzdraví, pomůže zbavit se zranění z minulosti, napraví vaše vztahy s dětmi a skrze vás jim daruje životodárné požehnání.

Život v pochmurném světě může být pro děti smutný a nepředvídatelný. Každodenní stres je vyčerpává a ubíjí. Strach a nejistotu někdy připodobňujeme zimě, v níž ochladnou vztahy a led nejistoty obaluje srdce dětí.

Aby ledy začaly tát, stačí malý projev něžné náklonnosti těch, které Bůh povolal být matkou a otcem. Jemné poplácání po rameni nebo pobývání v pevném objetí rodiče jim může dodat sílu, která zažene starosti i pochybnosti. A pravděpodobně se tak vaše srdce budou protkávat stále pevněji.

Bible mluví o malomocném muži, který jednoho dne přišel k Ježíšovi a na kolenou ho prosil, aby ho uzdravil z jeho hrůzné nemoci. Ježíš mohl na prosbu nemocného odpovědět jednoduchým vyslovením několika slov, a tak ho uzdravit. Ale on, navzdory všem kulturním zvyklostem a zásadám osobní hygieny, "vztáhl ruku a dotkl se ho" (srov. Mk 1,41). Uzdravení začalo dotykem.

Děti potřebují vaši péči a tu nic nevyjádří vroucněji jako něžný dotek.

JAK BYSTE DNES MOHLI VNĚST TEPLO DO SRDCÍ
A ŽIVOTA VAŠICH DĚTÍ?
VYUŽIJTE PŘÍLEŽITOST, CO SE NASKYTNE,
A NEČEKANĚ SE JICH S LÁSKOU DOTKNĚTE.
VYBERTE SI VHODNÉ GESTO,
KTERÝM IM UPŘÍMNĚ ŘEKNETE: "CHCI TĚ OPATROVAT".

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaká byla jejich reakce na vaše laskavé gesto?
- ? Měli byste ho dělat častěji?

*Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živi je a stará se o ně.
(Ef 5,29)*

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1901. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1900.

Ne všechny zápisy ve farní kronice jsou dobře čitelné, některé údaje se nepodařilo přesně rozluštit. V místech, kde byl zápis nečitelný je uvedeno ...

1900

Roku psaného byly pozlaceny patena k nemocným a relikviář s ostatkem sv. kříže.... Pozlacení provedl Sob Jan v Brně za 25 zl. Oltář hlavní byl vylíčen olejovou barvou. Pořízena skříňka pro roucha ministrantů.

Darů se dostalo: dvě korouhve červené a dvě modré od manželů Koťových z Lubného č. 1 Tomáše a Antonie. Posvěceny byly na sv. Petra a Pavla. Světitelem byl dp. Rada ze Strážku Ant. Smekal, kazatelem dp. Leopold Kolísek z Předklášteří, asistence: Ant. Matějček z Olší a místní farář. Slavnost se zdařila.

Téhož roku na památku konce století postaven byl kamenný kříž u Chrástky nákladem Tomáše a Františky Klusákových. Nápís“ Ježíš Kristus Bůh, člověk žije, vládne, kraluje. Kázal P. Jan Pulkrab, kaplan ze Strážku, světil Ant. Smekal rada ze Strážku. Ač počasí 11. listopadu bylo špatné, byla účast veliká. Nyní rozbitý. Sotva posvěcen byl rozbit. Čím a jak neví se.

Boží Hrob byl pokryt šindelem a též vymalován panem Františkem Kolbábkem z Heřmanova (25 zl).

Konec století se důstojnými slavnostmi skončilo. Na sv. Silvestra se zvonilo a bylo kázání. ... Na nový rok 1901 bylo celebrováno o půlnoci.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Mše svatá ve Vratislávce

V sobotu 30. května v 15 hodin se sešli farníci, a to nejen z naší farnosti, ve Vratislávce. Na upraveném prostranství před kapličkou sloužil otec Pavel poutní mši svatou k Panně Marii.

Krásné sobotní odpoledne jsme si mohli prodloužit u obecního úřadu, kde bylo připraveno posezení.

Poděkování za vydařenou akci patří Panně Marii za ochranu, otci Pavlovi a všem obyvatelům obce,

kteří se podíleli na přípravě a průběhu slavnosti.

R. Mašek

První svaté přijímání v Olší

V neděli 31. května se v našem farním kostele konala významná událost, při které tři chlapci Michal Bednář, Tomáš Prosecký a Petr Kořínek poprvé přistoupili ke svatému přijímání.

Na tento den se kluci několik měsíců pilně připravovali. Průvodcem a vodítkem jim byly sešity od pana faráře, které vypracovávali spolu s rodiči. Důležitou pomůckou byla také Bible.

Slavnostní mše svatá začala v 10:45 průvodem chlapců, ministrantů a pana faráře. Klukům v oblecích to moc slušelo, nebyla na nich dokonce znát ani žádná nervozita. Po čteních, do kterých se zapojili rodiče a kázání pana

faráře, si každý z kluků zapálil svoji křestní svíci a přečetl křestní slib, který následně podepsal. Pak už nic nebránilo tomu, abychom slavili mši svatou, při které chlupci poprvé přijali tělo Pána Ježíše. Na konci mše svaté ještě poděkovali panu faráři a předali mu jako dárek košík plný dobrot☺

Na závěr musím říci, že kvůli karanténě jsme zažili mnoho nejistot, jak vše dopadne a jestli se slavnost vůbec bude konat. Nakonec se první svaté přijímání uskutečnilo v původně plánovaném termínu.

Anežka Bednářová

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárce

Slavnost Těla a Krve Páně se slaví ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice a zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. V letošním roce připadla na čtvrtek 11. června.

Slavnost byla zahájena ve farním kostele sv. Petra a Pavla v 18:00 mší svatou, kterou sloužil otec Pavel.

Po jejím skončení se vydal eucharistický průvod na cestu po vesnici – v letošním roce především v okolí kostela. Čelo eucharistického procesí tvořili ministranti, družičky, které sypaly květy, otec Pavel s monstrancí pod baldachýnem, zpěváci a ostatní věřící. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši jsme postupně přicházeli k předem připraveným čtyřem oltářům, kde byla krátká pobožnost a Svátostné požehnání. Eucharistický průvod byl zakončen adorací ve farním kostele.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za uskutečnění této slavnosti, družičkám, zpěvačkám a všem, kteří se podíleli na přípravě oltářů a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

Letošní Slavnost Těla a Krve Páně jsme v naší farnosti prožili v neděli 14. června. Slavnostní mše svatá začala v 8 hodin ráno ve farním kostele sv. Jiří. Po jejím skončení jsme se vydali za doprovodu dechové hudby a zpěvu písní průvodem po vesnici ke čtyřem připraveným oltářům. V čele průvodu nesl ministrant kříž, následovaly ho družičky, které sypaly na cestu květiny, ministranti, pan farář, který nesl pod baldachýnem Nejsvětější Svátost, průvod uzavírali farníci. U každého oltáře proběhla krátká pobožnost a požehnání. I když to chvílemi vypadalo na déšť, nakonec jsme se suchou cestou vrátili do kostela, kde bylo závěrečné požehnání.

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě i důstojném průběhu slavnosti.

Anežka Bednářová

Otec Jan Daněk oslavil jubileum

Více než před měsícem oslavil 70 let Mons. IClic. Jan Daněk, poslední farář, který spravoval samostatnou farnost Žďárec a bydlel na faře ve Žďárci. Mnozí z nás na něj a jeho působení v naší farnosti dodnes vzpomínají.

Otec Jan se narodil 11. května 1950 manželům Josefovi a Františce Daňkovým jako prvorozený syn. Po něm přišli na svět ještě tři chlapci a dvě děvčata (dvojčata). Do školy chodil v Blažovicích, potom v Tvarožné a po ukončení základní školy studoval na průmyslové škole v Brně na Sokolské ulici. Po maturitě nastoupil na teologickou fakultu v Olomouci a 29. května 1974 byl v Brně na Petrově vysvěcen na kněze.

Prvním místem, ve kterém působil, bylo Blansko a Poštorná u Břeclavi, kde sloužil jako kaplan 3 měsíce. Poté následovaly dva roky na vojně. V roce 1976 se přesunul do Slavkova (opět jako kaplan) a od roku 1979 nastoupil do Žďárce jako administrátor. V roce 1983 mu byla svěřena Bobrová, kterou spravoval celých 26 let. V roce 1992 se pak přemístil do Nového Města na Moravě. Před dvaceti lety se stal děkanem.

Působení ve Žďářské farnosti

Ve žďářské farnosti působil otec Jan dvakrát. V letech 1979 - 1983 jako administrátor farnosti Žďárec, v době od 1. 10. 1989 – 30. 6. 1993 spravoval naši farnost excurrento z Bobrové. Věnoval se nejen mládeži ale i všem dospělým.

Ve farní kronice pak najdeme spousty informací o tom, jak se otec Jan staral o kostel a faru. Na následujících řádcích se nachází stručný výtah ze zápisu ve farní kronice.

V roce 1979 od 1. 7. nastoupil P. Jan Daněk. Čekalo se, že bude ve farnosti

dočasně. Na Vánoce se začal kostel vytápět akumulacími kamny. I v následujícím roce se očekávalo, že dojde k přeložení. I přestože byl pobyt otce Jana ve Žďárci nejistý, byla provedena generální oprava elektroinstalace v celém kostele, a to velmi krátké době. Následovalo nahození kostela, a nakonec těsně před adventní dobou se podařilo celý kostel vymalovat.

Od 1. července 1981 byl otec Jan ustanoven administrátorem excurrento ve Březí. Převzal farnost po P. Josefu Navrátilovi, kterou tři měsíce spravoval děkan J. Maxa z Heřmanova. V druhé polovině roku 1981 pak ve farnosti Žďárec vznikla malá schola (8 děvčat).

O prázdninách roku 1982 se započalo s opravami kostela zevně. Byla opravena fasáda, okapy vyměněny za nové a olíčen celý kostel. Ve druhé polovině prázdnin jezdil otec Jan do farnosti Březí, kde byla vybudována nová elektroinstalace (topení v kostele). Ke konci prázdnin se pak věnoval opravě fary.

Na jaře roku 1983 doznala změn farní zahrada. 3. července 1983 se ve farním kostele ve Žďárci konala primice P. Jiřího Balabána. Před primicí byla opravena zeď (starého hřbitova) kolem kostela. Čtrnáct dní před primicí se pak otec Jan každý den v kázání věnoval tématu „Kněz a jeho život a služba.“

Koncem prázdnin roku 1983 započaly práce na nových lavicích (u pana Otokara Melichara na Ostrovech). Otec Jan dojížděl po celé 4 měsíce pondělí až pátek na Ostrovy a pracoval od 9:00 do 16:30 hodin. Koncem října bylo v kostele odstraněno modřínové obložení, které už bylo místy prohnílé a chytilo houbu. Zeď se musela vyspravit a nahodit. Lavice byly dokončeny a nalakovány v kostele, 4. prosince 1983 pak byly dány do užívání.

V závěru roku 1983 bylo rozhodnuto o zrušení samostatné farnosti Žďárec, která byla přiřazena excurrento do Dolních Louček. Uvolněný duchovního správce byl ustanoven farářem v Bobrové.

Další zajímavosti ze života otce Jana

V devadesátých letech studoval psychologii na Masarykově univerzitě v Brně, v letech 1999 až 2001 kanonické právo na Katolické univerzitě v Lublinu. Působí rovněž jako soudce a obhájce svazku Diecézního církevního soudu v Brně. Dne 15. září 2010 jej papež Benedikt XVI. jmenoval Kaplanem Jeho Svatosti a v roce 2014 získal Jan Daněk cenu za celoživotní zásluhy o rozvoj a propagaci dobrého jména Nového Města na Moravě.

Otec Jan je také autorem knih ***Putování k světlu a radosti (cyklus A), Životem lásky k světlu a radosti (cyklus B), Cestou lásky k světlu a radosti (cyklus C), Sváteční slovo (cyklus A), Sváteční slovo (cyklus B), Sváteční slovo (cyklus C), Světlo na cestu (cyklus A), Světlo na cestu (cyklus B), Světlo na cestu (cyklus C), Slovo jako zrno a kvas (cyklus A), Slovo jako zrno a kvas (cyklus B), Slovo jako zrno a kvas (cyklus C), Defensor vinculi neboli obhájce svazku*** a spoluautorem spolu s Ladislavem Simajchlem a Miloslavem Kliszem knihy ***Pohřební homilie.***

V současnosti působí Mons. IClic. Jan Daněk ve farnosti Novém Město na Moravě. Již delší dobu se potýká ze zdravotními problémy. Mysleme i my v modlitbách na otce Jana...

Zpracoval R. Mašek

(Zdroj: KUNHUTA ze života farnosti Novém Město na Moravě, farní kronika)

Rodinná dovolená se dá příjemně prožít i s tenoučkou peněženkou

Přinášíme několik tipů, jak se skromným rozpočtem naplnit dětem léto zážitky.

Z každé strany dnes slyšíme, jak nám roste mladá generace nalepená na smartphony a internet. Prázdniny jsou však časem, kdy by si rodiče měli odpočinout s dětmi. A nemusí to být vůbec drahá dovolená u moře nebo v akvaparcích.

Procházka a piknik v lese nebo u vody

Strávit společný čas v rodinné pohodě s dětmi a bez internetu se zdá jaksi na hranici sci-fi. Krok zpět od komunikačních prostředků je ale v každém případě přínosem hlavně ve zpomalení životního stylu a v nabytí pocitu, že konečně mám čas (i pro děti). V době dovolených je ideální možností oddechu kontakt s přírodou a čas, když nezvoní připomínky sociálních sítí, e-maily ani info zprávy o aktuálních akcích internetových obchodů. Mám pocit, že mnoho dětí dnes touží po oddechu s rodiči, kteří mají vypnutý internet. Celodenní pobyt spojený s piknikem kdesi na louce daleko za městem, v lese nebo u jezera se určitě bude dětem líbit a nás to vrátí do dětství, kdy byla ochutnávka lesních jahod a malin letní samozřejmostí.

Stanovačka na zahradě

Pokud nejste typ do divočiny, možná bude správnou volbou pro získání společných zážitků rodinná stanovačka. Nemusí se konat v lese ani daleko od civilizace. Pro tento nápad dobře poslouží i malý prostor vlastní nebo rodičovské zahrady na vesnici. Pocit sepětí s přírodou a (pokud stihneme) ranní východ slunce mohou také připomenout naše dětství a časy, kdy byly mobilní telefony a elektronické faktury ulítlým futurismem.

Sběr bylin a hub

Levnou možností strávení rodinné dovolené nebo dokonce přínosem pro rodinný rozpočet by mohla být i procházka po louce se sběrem čajových bylin nebo hub. Řekněme si pravdu, houby se sbírají hůř než byliny, neboť je třeba

houby znát a vědět, kde je hledat. Navíc bez trpělivosti v hledání to asi ani nepůjde. Na druhé straně se sběrem bylin je to jednodušší, rychlejší i pohodlnější. Možná jsme už zapomněli, jak chutná čaj z vlastních zásob mateřídoušky, lipového květu, šalvěje, kopřivy, řepíku a podobně. Jejich hledání je nesrovnatelně snazší než houby a ani s jejich identifikací asi problémy nebudou. A kopřiva se při procházce loukou navíc hlásí sama. Jejich sběr, stříhání, sušení a ukládání do komory mohou mladé rodině přinést mnoho společných zážitků, o kterých budou děti v září na hodině českého jazyka psát pěkné slohovky.

Sběr ovoce a zavařování

Sladkou možností, jak strávit den rodinné dovolené, je i společný sběr lesního nebo zahradního ovoce a jeho zavařování. Dospívající děti se určitě rády přidají, když uvidí naše odhodlání. Pokud bydlíte v paneláku, na trhu dokážete koupit všechno, čím se chlubí vaši venkovští kolegové. Podle slov písně Simy Martausové teta na trhu "se švestkami z vlastní zahrádky" se určitě vaši koupí potěší více než manažer hypermarketu, o přidané hodnotě kvality zboží ani nemluvě. Pokud jste zaneprázdňený člověk, zavařování může být pro vás samotné důkazem, že i v nadměrné pracovní vytiženosti umíte svým dětem nabídnout den s vlastními vzpomínkami na kompoty, které celé léto kdysi zavařovala vaše babička.

Moderní varianty

Pokud vás ani jeden z nápadů neoslovil, jsou zde méně tradiční, respektive modernější formy společně stráveného času s dětmi ve formě opékání, grilování, vaření guláše, klidně i s pozváním sousedů či dětí odvedle. Pokud vás láká přes léto úlet do exotiky, ale tenká peněženka limituje vaše možnosti, exotickou variantou cizokrajných zážitků by mohl být týdenní pobyt kdesi v neznámé slovenské vesnici v malém rodinném penzionu bez přístupu na internet.

Buďme dětem vzorem, že odpočinek bez nutnosti neustálé kontroly spojení se světem přes sociální sítě, jak to bylo ještě zcela samozřejmé před pár lety, má i dnes vysokou nefinanční hodnotu. Určitě se to dá.

(podle KN)

Znáte naši vlast?

Bujný oř je mluva naše — pravil klasik. A což teprve místopisné názvy! Pust'te se do souboje s dvanácti zapeklitostmi, tentokrát převážně z Čech a Moravy. Troufnete-li si odpovědět aspoň na sedm z dvanácti otazníků, pošlete nám své názory na věc nejpozději do 15. srpna 2020. Redakce slibuje, že všechny pisatele aspoň sedmi správných odpovědí pojme do slosování o hodnotnou knihu. Kdo pošle i pohled z některého místa správné odpovědi (spolu s minimálně 7 správnými odpověďmi), bude za každý pohled zařazen ještě jednou do losování! Nečtěte jen, ale taky pište! Nečekejte, až co ti druzí, teď máte slovo!

1. Které Čechy jsou na Moravě?
2. Které Brno je v Čechách?
3. Které Rakousy možno navštívit bez cestovního pasu i občanského průkazu?
4. Kde leží Vídeň, v níž se prodává jen za čs. koruny?
5. Které město a která obec u nás mají nejkratší názvy?
6. Kde jsou Koryčany a kde Korycany?
7. Které dvě obce v okrese Písek se liší jedinou hláskou?
8. Kde je Vavříneček a kde Vavřínek?
9. Patří-li k Robinsonovi jeho věrný Pátek, do kterého okresu patří obec Pátek?
10. Ve kterých moravských okresech najdete obce Hovězí, Vepřová a Telecí?
11. Do kterých z těchto obcí jede vlak: Černolice, Černošice, Černotice, Černovice a Černožice?
12. Která řeka v Čechách nebo na Moravě je gramaticky mužského rodu?

A zvládnete najít správnou odpověď bez internetu, nebo za vás myslí počítač? ☺

(podle Turista na cestu)

Knižní okénko

Novák David

Jak zničit Církev

Církev je pro zkušeného ďábla Maluglora trnem v oku. V dopisech dává svému učedníkovi Bezejmenovi spoustu praktických rad, jak jeden sbor zlikvidovat. Jak se to učedníkovi daří, může čtenář sledovat v knížce, která je velmi čtivá, ba napínavá, a zároveň se dotýká hlubin křesťanského života i praxe. Kniha nepostrádá vtip, mnohdy z ní ale mrazí – to když čtenář v démonských návodech objeví vlastní zkušenost s problémy v církvi...

Vydalo nakladatelství KMS

cena 120,- Kč

Krista Gerloffová

Širel a děti z Jeruzaléma

Věděli jste, že v dalekém Izraeli žijí i české holčičky? Širel je jedna z nich a bude vám vyprávět, jak pekli s učitelkou Zehavou ve školce šabatové chleby a slavili svátek Chanuka. Vezme vás s sebou do školy, kde se píše a čte zprava doleva ... Širel říká mamince někdy mami a někdy ima, tatínkovi tati anebo aba, podle toho, jestli právě mluví česky nebo hebrejsky. Pojd'te se s ní a s neobyčejnou zemí Izrael v této knížce seznámit!

Vydalo nakladatelství T. Nosek

cena 239,- Kč

Hra pro deštivé dny

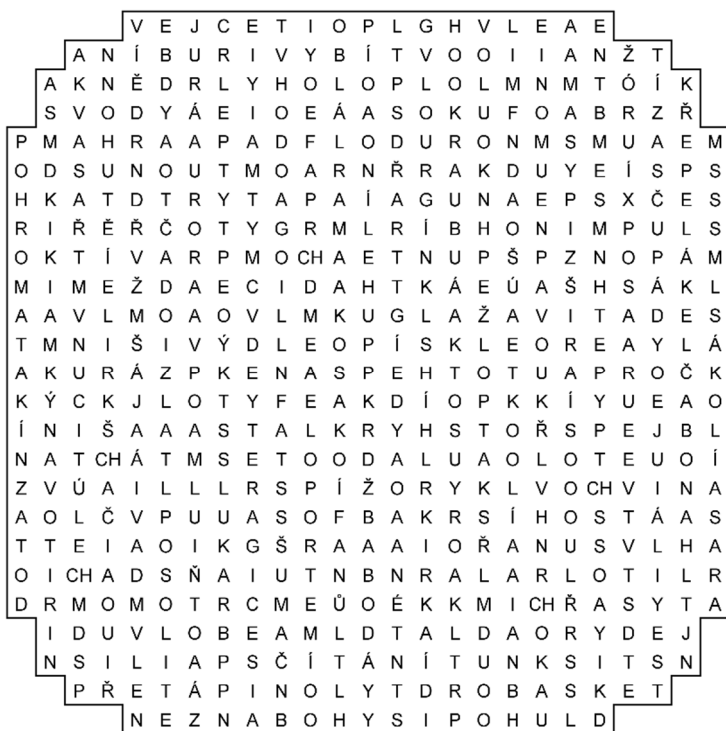
Zažeh ho zpět!

Venku prší a ty nevíš, jak si ukrátit dlouhou chvíli? Zahraj si s kamarádem ve stanu tuto hru.

Můžete ji hrát všude, protože potřebujete pouze jeden list papíru, tužku, dvě figurky (nebo třeba jen kamínky) a jednu kostku. Nakreslete na papír dvacet kruhů do jedné řady (když chcete, aby byly stejně velké, obkreslete minci) - a hrací pole je hotové. Nyní ještě musíte postavit figurky do obou krajních kruhů. Hra začíná. Když jste vylosovali, kdo začne, hází se kostkou. Postupujete figurkou o tolik kruhů dopředu, kolik bodů vám ukázala kostka. Jednou nastane chvíle, kdy jedné z figurek zastoupit cestu figurka druhého hráče. Figurka, co měla být na tahu, se musí vrátit zpět o takový počet kruhů, kolik by ještě mohla jít dopředu, kdyby nebyla narazila na soupeře. Takto to pokračuje, dokud se jednomu z hráčů nepodaří zatlačit druhého tam, odkud vyšel.

Víte, která prázdninová světice má jako atribut lebku?

Alda; alkany; altruismus; Arasa; Aurora; autothepsa; basket; brak; cigarety; cihelna; čimani; čítatel; črta; děti; dluhopisy; doba; dodo; dotazník; drob; drops; džem; ereb; Etiop; etol; fanklub; fukosa; fytol; golf; hadice; hanoba; harampádí; hausbót; homosexuál; host; hotovost; hutě; Chríe; chrpa; idyla; impuls; iritovaný; jedy; kdokoli; kodein; koror; kril; krinolína; křepelák; křížovky; kuří; lado; landkrabí; látkař; lepty; lesky; lidoopi; limbus; lsti; lůna; lvoun; metropole; Mikuláš; mimo; mlsák; mniši; mříže; namlít; nesouhlas; neznaboh; nuga; oblá; obuv; očerňovat; odsunout; ohbí; Ohio; opál; pády; páteř; pavouk; pihy; piskle; pivoňka; plst; pneumonie; pohroma; polohy; polosvit; ponořování; posolit; pravítko; proč; proslov; rasy; rděnka; Roco; rubín; Rudolf; řasy; řípa; sčítání; sedativa; sezóna; shíh; sloupoví; Sparta; Spejbl; spíž; stisknutí; struktura; svody; synek; šalmaj; špona; špunt; šuma;

tapa; tempo; tepy; tchoř; tlak; třasavka; třímat; tygr; účast; uhel; úpis; vejce; vhod; vichr; vnuci; vybít; výplach; záruka; zipy; znak; Zoa; ztlumit; žánr

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť ve Skryjích

5. července tradičně v 11 hodin.

Pouť na Kalech a Litavě

25. července v 10 hodin na Kalech na výletišti a v 16 hodin na Litavě před kapličkou.

Pouť v Horních Loučkách

8. srpna ve 13 hodin před kapličkou.

Pouť v Boru a Tišnovské Nové Vsi

15. srpna v Boru v 10 hodin a v Tišnovské Nové Vsi v 16 hodin vždy u kapličky.

Pouť v Újezdě

29. srpna. Čas bude ještě upřesněn.

Žehnání automobilů

30. srpna odpoledne ve 14 hodin u kostela v Olší a potom spanilá jízda do Dolních Louček na farní dvůr, kde bude připraveno občerstvení nejen pro automobilisty.

Pouť v Rojetíně a Řikoníně

V sobotu 5. září. Časy mší svatých budou upřesněny.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Víte, co je maximální nedůvěra ve svého zaměstnavatele?

Hromosvod na kostele.

Za svatým Petrem přišla vdova a poprosila ho, zda by mohla vidět svého manžela.

Svatý Petr otevřel knihu, chvíli v ní hledal a nakonec řekl: „Váš muž není mezi anděly.“

Pak hledal v další knize: „Nevidím ho ani v očišťci.“

Vytáhl další knihu a celou ji prolistoval: „Nemůžu ho najít ani mezi svatými.“

V tom ho něco napadlo a zeptal se vdovy: „Jak dlouho jste byli manželé?“

Vdova odpověděla: „Přes třicet let.“

Svatý Petr vytáhl další knihu a řekl: „Tak to bude mezi mučedníky!“

Našel jsem peněženku a v ní pětistovku. Řekl jsem si: "Co by asi v takové situaci udělal Ježíš?" Tak jsem ji proměnil ve víno.

„Já a má manželka jsme žili šťastně dvacet let. A pak jsme se potkali.“

Diskuse ve společnosti: „Existuje posmrtný život?“ „Samozřejmě,“ odvětila jedna z dam. „Já začala žít až po smrti manžela!“

Potřebuji zhubnout, a tak jsem si zakázala jíst večer pečivo. A řeknu vám, absolutně mi k těm řízkům nechybí.

Minulý měsíc jsem si dala předsevzetí, že zhubnu 10 kilo. Už mi zbývá jen 15.

Kašlu na hubnutí do plavek! Letos tloustnu do nafukovacího kruhu! Aby nepadal!

Policajt zastaví podnapilého řidiče: „Jste ochotný podrobit se zkoušce na alkohol?“ „Jasně a v jaký hospodě?“

„Utíkal jsem před revizory. Nejdřív v busu, pak mě naháněli venku, až mě se strážníci chytili. Dost je naštvalo, že mám platnou jízdenku... Ale zuřit začali ve chvíli, kdy jsem řekl, že se celou dobu jen snažím dodržovat předepsaný odstup.“